

LYŠKÁNORA 77

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Předradostiny 1077 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Vážený pane starosto... * Vážený starosto liscannorský... * Madam... *
* Frivaé - druhá část *

Motto tohoto čísla

„...Zoltar Zemikosa je slimák a za ním zůstává
cestička...”

Otakáro Vesta

Vážený pane starosto...

Vážený pane starosto,

obracím se na vás jako na představitele naší krásné obce ve věci občanské cti. Jak jistě víte, má sestra Pamilla přišla do jiného stavu se Zoltarem Zemikosou. Nepřísluší mi hodnotit tento vztah, přestože by se mnozí mohli na Pamillu dívat skrz prsty. Kdo ale může hodnotit cizí osud? Je třeba vzít v úvahu, že Pamilla ztratila otce, když byla ještě velmi malá. Pak prožila tragickou lásku s Kutoušem Králíkem, který položil život při obraně vsi. Pak se ponořila do sebe a pomáhala mamince a otčímovi s provozem hostince. Jak ti dva stárli, stále více práce musela vykonávat sama a vykonávala ji bez řečí, den co den mezi tlupou ožralů. Díky soustavné práci neměla žádný vlastní život a nepoznala nikoho dalšího, či snad se bála vybírat mezi dobrodruhy, aby podruhé neprožila tu hrůzu, když její milý zahynul. Kdo se může divit, že hledala aspoň trochu toho chvilkového potěšení a porozumění? Vy i já jistě můžeme zakroutit hlavou nad výběrem partnera, ale kdo z nás mužů vůbec dokáže nahlédnout do ženské duše? Inu, stalo se.

A to jde. Jednalo se o vztah mezi dospělými lidmi, a ti by se k tomu také měli tak postavit. To se ovšem nestalo. Pan Zemikosa nejen, že celou věc popírá, ještě mou sestru hrubě urazil

slovy, která se ani neodvažují svěřit pergamentu. Pamilla na tom není psychicky nejlépe a tohle jí ještě dodalo. Veřejná omluva je to nejmenší, co může žádat, a proto se obracím na vás, velectěný starosto, abyste tuto omluvu z titulu své moci vymohl. Nejedná se zde totiž o nic jiného, než o peziprecedentní pohanění občana při pokusu zbavit se vlastní odpovědnosti. To, že Pamilla také pochybila, není důvodem, aby musela čelit takovýmto útokům.

Pevně proto doufám, že jako muž na svém místě zajistíte náležitou omluvu a také to, aby se takovéto oplzlosti proti ženám, které se nemohou nijak bránit, v budoucnu neopakovaly. Už takto jsme my, starousedlíci, vesměs potomci a příbuzní slavných mužů Nurnské družiny, ve vsi občany druhé kategorie, kteří nemají co mluvit do obecních záležitostí, nemohou kandidovat na starostu, a dokonce nemají ani možnost jakkoliv se podílet na jeho volbě. Pevně doufám, že nedojde k tomu, aby kdejaký přivandrovalec, který si v obci za mrzký peníz koupí zchátralou chatrč, mohl nás starousedlíky urážet. Všichni si přejeme poklidné sousedské soužití a pevně doufám, že nikdo ve vsi nechce vyvolat situaci podobnou té, jaká se odehrála ve vesnici Rubanice před mnoha lety právě v době, kdy se můj otec seznámil s mojí matkou.

S veškerou úctou,

Luncius Nórienský

Vážený starosto liscannorský...

Vzhledem k tomu, že pan Bolbuch zaujal postoj, jaký zaujal, rozhodla jsem se zveřejnit obsah naší soukromé korespondence. L. Č.

Vážený starosto liscannorský, pane

Bolbuchu!

Úvodem tohoto listu vezměte, prosím, na vědomí, že se jedná o odpověď na váš dopis z jarnu tohoto roku, ve kterém jste mne úředním tónem vybičl, abych písemně navrhla jistou nápravu současného stavu věci týkajících se hostince U hrocha a k této nápravě se také písemně zavázala. Je mi jasné, že potřebujete občanstvu zdejší vsi zřetelně vzkázat, že jste rozhodný muž pevných zásad, pravý muž na svém místě a mině si zuby nehty udržet jistě lukrativní úřad, neboť bez jeho vážnosti nebyl byste nic. To samozřejmě plně chápu. Čemu však odmítám uvěřit je, že jste si za objekt své demonstrace a poselství spoluobčanům zvolil bezbrannou vdovu, ženu bez zastání. Dobrá, pane starosto, řeknu vám to tedy od plic. Mne totiž zocelil život.

Pocházím z rodiny, která se službami v oblasti pohostinství a nájemného ubytování zabývala po generace. Troufám si tedy tvrdit, že o zmíněném oboru podnikání něco vím. Přivdala jsem se do obce Liscannor. Mým prvním mužem byl Páin Nórienský, nejslavnější válečník Nurnské družiny. Po jeho smrti jsem se znovu provdala. Mým druhým mužem se stal Jeremiáš Čipera, který zde působil jako dlouholetý hostinský a jenž byl tehdejšími obyvateli ctěn a vážen. Jenom na okraj uvedu, a nebudte překvapen, že Jeremiášův bratr Barnabáš zastával v obci starostenský úřad. Po smrti druhého muže, v jednámdesátém, jsem převzala vedení hostince. Z krátkého a veskrze omezeného výčtu tedy plyne, že jsem starousedlice, součást liscannorské honorace.

Pane starosto Bolbuchu, hostinec U hrocha je mým zákonně nabytým majetkem a skýtá mi obživu. To znamená, že je majetkem nedotknutelným. Jsem poměrně skromná žena a nemám velkých nároků. A jakožto vdova nemám také žádného zastání. Mám však velmi pevnou vůli. Osud mi nadělil jediné dítě, jež zůstalo nezaopatřeno, dceru Pamillu. Můj syn Lúin již zemřel a Luncius se naplno věnuje řemeslu kovářskému. V otázce některých ryze mužských činností jsem tedy odkázána na najímání si osob mužského pohlaví, žijících v obci. Je nasnadě, že na výpomocné práce sotva podaří se mi za rozumný peníz najmout někoho slušného, kdo má občanství či vlastní dům. Jsem odkázána na rychlokovasné náplavy, jejichž morální hodnoty bývají často velmi zvrácené či minimálně rozporuplné. Nejednou jsem byla takovou osobou okradena, či spíše soustavněji okrádána. Z nedávné doby mohu uvést případ jistého

Jakuba Pozlátky, řečeného Jakoubek, jenž mne soustavně a cíleně okrádal za tichého souhlasu obyvatel obce! Z toho plyne, že mám určité vyšší náklady, než by tomu bylo, kdybych zastání měla, či kdyby mi osud nadělil zetě. Tyto zvýšené náklady musí se jistě někde promítnout. To znamená promítnout do účtovaných cen služeb či otevírací doby. Dobře vím, pane starosto, že máte obchodního ducha, a tudíž mi rozumíte.

Pane starosto, nemá valného smyslu zaobírat se tím, komu co a nakolik chtěně spadlo do klína. Rozřešit tuto záhadu vám nepřísluší. Důležité je, že hostinec je stále zaplněn hosty, a obraz, jaký hostinec má, tuto hosté spoluvytvářejí. Hostinec je jejich zrcadlem. Ti lidé, kteří zde bydlí, jsou, řekla bych, spokojeni. Dávám svým hostům volnost, sami si své prostředí dotvářejí. Kupříkladu jistý pan Vesta si vybavil komoru dle svého vlastního vkusu. V tom svým hostům skutečně nebráním a jsem tolerantní. A když se ubytuje nějaký vandal - dobrá, ať to lidé vidí. Lidé nejsou hloupí. Sami dobře vědí, že když si něco zničí, bude to zničené. Hostinec je prostě obrazem klientely, o tom není spor. A služby poskytované jsou tedy této klientele adekvátní. Pokud máte, pane starosto, vyšší nároky, navštivte některý z nurnských podniků. Tady jsme na venkově. Tady jsme tomu tak zvyklí.

Zajímavá je však vaše úvaha, že Nurnská družina v objektu hostince sjednává pracovní zakázky a že vzhled hostince U hrocha má na úspěšnost těchto obchodů přímý vliv. To je potom jiná. Pokud bychom se dohodli na nějaké adekvátní odměně ze smlouveného díla, určitěm podílů z úspěchu, mohl by být z části takto získaných prostředků vzhled lokálu přizpůsoben nové potřebě. Takovou věc však troufala bych si uzavřít smluvně, a to formou smlouvy písemné. K tomu jsem pochopitelně otevřená. Přesto si myslím, že váš list je veden snahou navodit upozaděnými stěžovateli vysněný obraz obecního hostinského zařízení z mých soukromých zdrojů. Není tomu tak?

V tom případě mám jediný návrh, jakým by se dala celá záležitost vyřešit k oboustranné spokojenosti. Je mi již drahně let a ráda bych se odebrala na zasloužený odpočinek. Mám jedno nezaopatřené dítě. Svou krásnou dospělou již dceru Pamillu Nórienskou. Ráda bych na ni hostinec U hrocha přepsala a jsem hotova tak učinit neprodleně. A vy, pane starosto, zase máte tu moc. Myslím tím vliv. Již jsem o tomto návrhu

přemýšlela dříve, ale teď už není proč otálet. Čas mne totiž ne mojí vinou tlačí. Mínila jsem apelovat na vás, abyste zajistil mé dceři vhodného zaopatřeného muže. Někoho vlídného, hodného. Nemusil by to být žádný krasavec ani zrovna mladík. Jistě byste byl schopen využít moci svého úřadu a kladně zapůsobit na některého z váhavých liscannofanů, někoho bez závazků. Byl by to úkol, při kterém byste mohl zúročit své zkušenosti a vyjednávací um. Teď se však situace různě změnila. Moje nebohá dcera podlehla úlisným svodům jistého Zoltara Zemikosa, a tento muž přivedl ji do pozeňhaného stavu. Přitom se dotýčný nemá k tomu, učinit svým povinností zadost, a udržuje nevhodný nanejvyšší důvěrný vztah k Attriien Moskytové. Přitom dotýčná dáma mohla by být jeho babičkou! Cítím tedy jako vaši povinnost, abyste výše zmíněnému obyvdateli Liscannoru s právem občanským důrazně domluvil, aby celá ta ostudná záležitost byla vyřešena jak se sluší a patří dříve, než se dítě narodí. Dítě se musí narodit do úplné rodiny, tak si žádá mrav. Pevně věřím, že chápete vážnost situace a že zvolíte příslušný postup, aby nebylo žádných pochyb a zákulisních klevetů. O čest obce jde, pane starosto, především. Jsem si jista, že svou povinnost chápete. Zároveň vás žádám, abyste obsah tohoto listu zachoval důvěrným. Věřím, že to chápete jako samozřejmost.

S pozdravem,

Lúniel Číperová,
majitelka hostince U hrocha
dešten 1077

Madam...

Liscannor, 10.6.1077

Madam, po návratu z výpravy jsem si pozorně přečetl váš list, který na mě čekal. Cítím z něj naději, že záležitost, kvůli které jsem vás obeslal, spěje k rozuzlení. Ale předem bych vám chtěl poblahopřát k přírůstku do rodiny.

Předmětem naší korespondence je hostinec U hrocha. O něm se bavíme jako starosta s majitelkou a provozovatelkou. Nechtěl bych se na této úrovni přit o to, kdo je kvalifikovanější nahližet na jeho kvality, nicméně vaše povýšená a mentorská poznámka o tom, jaké máte dlouholeté zkušenosti v pohostinství, mne nutí sdělit Vám, že se cítím být

oprávněně posuzovat kvalitu hospodských zařízení a to v roli klienta, který během svého života navštívil nespočetné množství podobných podniků, což je zkušenost, kterou naléváním v hostinci, kam zavítali leda Rubaničtí, nemůžete získat. Hostinec U hrocha není hospoda v Borginu. Tolik vymezení pojmů.

Nyní k vaší situaci a k situaci kolem hostince. Přes svůj niterný odpor plést se obyvdatelům obce do soukromých věcí, jsem tlumočil váš požadavek panu Zemikosovi a popsal se i jinde v obci, zda by někdo nechtěl vaši rodinu v této nelehké, leč radostné situaci podpořit. Vzhledem k tomu, že Zoltar Zemikosa naprosto nepřipouští možnost, že by s Vámi chtěl mít cokoliv společného a že se mi nepodařilo nalézt nikoho, kdo by se chtěl stát manželem Vaší dcery, moje úloha v angažovanosti okolo vaší rodiny tím nutně musí skončit. Naopak je zde stále situace okolo hostince, která je tímto ještě napjatější než předtím a kterou jako starosta vyřešit musím. Kdybych jí totiž neřešil, nutně bych se musel sám sebe ptát, jakou novou úroveň pohostinství bude nyní hostinec U hrocha mít, když vy sama chcete podle svých slov odejít na odpočinek, vaše dcera bude mít patrně dost problémů se zaopatřením dítěte a k najmutí zaměstnanců se po zkušenostech s panem Jakoubkem zjevně bráníte. Dovolím si předejmut, že U hrocha by bylo zavřeno. A v této věci nám nezbyvá mnoho možností. Jsou v podstatě dvě. Budete-li rozumná, přijmete tu první, kterou je má nabídka na odkup hostince U hrocha, tak jak stojí, s veškerým vybavením. Pokud je mi známo, na nemovitosti neleží žádné závazky a proto vám za něj mohu nabídnout patnáct tisíc zlatých splatných ihned. Je to myslím zcela velkorysá suma. Kupcem hostince bude obec Liscannor. Druhá varianta, kterou mi umožňují obecní zákony, je vyvlastnění hostince s následným vyplacením nominální hodnoty nemovitosti. Vyberte si sama, jakým způsobem a v jaké roli chcete dále v obci působit.

Vaše prosba, abych naši korespondenci ponechal v soukromí a na druhé straně obvinění, že si postupem proti bezbranné ženě chci získat přízeň občanů, mne zanechávají v rozpacích. Tedy za prvé: nepíšeme tady nic, co bychom nemysleli vážně a za co bychom se měli stydět. Jednáme na rovinu a naše komunikace se dá nazvat úředním jednáním, které by mělo být veřejně přístupné. Naši korespondenci jsem připraven kdykoli zveřejnit a vy máte stejnou možnost. Za druhé: ve svém věku už jsem dosáhl všeho, čeho může víceméně počestný trpaslík

dosáhnout. Družinickou obec se snažím udržovat v pořádku. Hostinec je její součástí a v pořádku rozhodně není. Myslím, že to jako odpověď stačí. Jen bych chtěl ještě na závěr poznamenat svůj názor, že používat jako páku pro získání prospěchu neuváženejšího těhotenství vaší dcery je nemístné. A oznamuji vám kategoricky, že do soukromého života paní Attriien Moskytové není nic ani mě, a už vůbec ne vám a tak to také zůstane. Každý v obci nechť si zamete před vlastním prahem a neroznáší klepy. V tom se mnou snad budete souhlasit.

S pozdravem

Bolbuch, starosta

Frivaé - druhá část

Dwany Růžička

Kapitola 7. - Burtan Bašův statek

Ráno bylo nevrlym dobrodruhům předneseno přání Karabaše promluvit si. Nurnští si u rozhovoru vyžádali také Zelenu, dorazil i Obur a posledním přítomným vlkem byl starý bělovlasý assuaenec jménem Osman Sindh. Vlci sdělili Nurnským, že Frivaé je uvězněna v trestaneckém táboře jménem Dreblinieg, v němž je zavřeno také množství vlků, mimo jiné člen rady Dork Timbamčuk. Tábor hlídá přes třista vojáků a není v něm možno kouzlit, proto jsou tam zavírání magici. Všichni vězni jsou tam na doživotí a těžce pracují v dolech na azuriony. Nedávno však se podařilo uniknout několika vězňům, jelikož se propadla štola. Jedním z nich byl kuďuk Zermon Palivec, který právě dlel v táboře u Taškenových síní, a který jistě byl schopen podat nějaké informace.

Vlci dále oznámili družiníkům, že by rádi dostali samara jménem Burtan Baša. Tento samar dohlíží na trestanecké tábory a právě nedávno prováděl v Drebliniegu kontrolu, takže má jistě přesné informace o síle posádky. Vlci zjistili, že Burtan Baša má milenkou jménem Šáři na statku u nedaleké vesnice Patnos. Má s ní dokonce dvě děti, přes které by se na něj dalo zatlačit. Vlci počítají s tím, že za Šáři zavítá cestou na sněm samarů v pevnosti Erzurum, který se koná zanedlouho. Karabaš proto navrhl Nurnským, aby přepad provedli oni.

Dobrodruhy zajímaly také další podrobnosti o situaci v Kortosu. Dozvěděli se, že Kortos se chystá na příchod Amon-Súra, což je podle názoru vlků pouze dobrý důvod pro obhajobu invaze do, protože žádný Amon-Súr nikdy neexistoval. Z

toho důvodu je také svolán sněm samarů. Ze Zulharadu kortosané původně uprchli, a nyní se tam chtějí s válečnou mocí vrátit. Zulharad je prý místem, kde funguje otroctví, ale nejen za života, ale také po smrti. Mrtvolky jsou oživovány nečistou magií, aby dále pracovaly pro své pány.

Nurnští se dále dozvěděli, že zde v Kortosu se skutečně nalézá dávné elfí město Váles Dimoriel, které pravděpodobně Frivaé hledala. Jak věděl Obur, elfy na tomto území nahradili černí trpaslíci, kteří připluli ze západu z Gatarstánu a jelikož tu našli zemi bohatou na nejrůznější vzácné kovy včetně pravostříbra, založili zde říši zvanou Buzurtán. Vládl jim vojevůdce Sagim Buzurug, který zužitoval bohatství zdejšího kraje k posílení své moci, vybudoval mocnou armádu a poraziv vládnoucí vojevůdce v Gatarstánu, stal králem všech černých trpaslíků. Vládu po něm převzal jeho syn Sareb, který odplul na západ zkrotit tamní pány a uhlíjí vládu zděděnou po otci. Správcem Buzurtánu se stal Malik, který v podstatě vládl, ale dostal se do konfliktu s draky. Za jeho vlády pak většinu populace zdecimovala bílá nemoc, zákeřná choroba, při níž postupně odumírají části těla. Toho využili draci a roku 770 zaútočili, přičemž Malik zahynul a v Buzurtánu se usadili draci, které vyhnal až Amon-Súr po té, co na kontinentě přistáli uprchlíci ze Zulharadu. Poražení draci stále žijí v horách v severní části Kortosu. Naopak černí trpaslíci v zemi prakticky vymizeli, částečně díky bílé nemoci a částečně díky občanské válce, která zatím vypukla v Gatarstánu a mnoho mužů tam odjelo bojovat. Obur sám bílou nemoc v dětství chytil, ale přežil. Země tak padla do rukou kortským, a to včetně bývalých trpaslických měst Bugur-Ezskry a Bugur-Tatan, na jehož troskách byla postavena pevnost Erzurum obklopená hutěmi a doly na mithril. Právě z tohoto kovu si musí každý samar vlastníma rukama ukovat zbraň a zbroj.

Nakonec se dobrodruzi s Karabašem dohodli, že se pokusí v Patnosu chytit Burtana Bašu, zatímco on půjde vyhledat Zermona Palivce. S Nurnskými půjdou další dvě skupiny vlků, které kvůli odvedení pozornosti zaútočí na blízké doly. S dobrodruhy pak půjdou jako doprovod Zaretuk a Sansiboj Ragenčuk, kteří znají cestu do Patnosu.

Druhý den vyrazila Nurnská družina znovu na cestu. Ta vedla nejprve několik mil podzemními chodbami trpaslíků dávného Buzurtánu, a následně horami na jih. Cesta po strmých svazích nebyla jednoduchá a trvalo dva dny, než se dobrodruzi přiblížili k Patnosu. V příhodném údolí byl rozbit tábor a skupiny se rozešly za svými úkoly. Nurnští netušili, jak to v Patnosu vypadá, proto se

vůdce rozhodl nejprve provést průzkum. S ním vyrazil Otakáro, kdyby byla potřeba záloha, ostatní zůstali v táboře.

Před statkem se Worrel zneviditelnil, a takto maskován přešel zeď Burtan Bašova statku. Snadno se vyhnul několika hlídkujícím mužům a přiblížil se k domu. Zjistil, že Burtan Baša právě pořádá opulentní večírek. Uvnitř hrála hudba a bylo vidět tančící a popíjející společnost. Sovák pečlivě obešel dům, aby si všechno prohlédl, dokonce se vyškrábal i na balkón, kde měl oknem možnost zhlédnout milostné hry pána domu a jeho milenky, kterou k elfově znechucení byla práva hoblita.

Po návratu načtrl vůdce ostatním do hlíny plán statku a družiníci probrali plán útoku. Útok měl být proveden druhý den v noci, proto Worrel zneviditelnil co možná největší množství dobrodruhů a družina se uložila k odpočinku.

Celodenní klid Nurnským pomohl nabýt ztracených sil. V táboře zůstal hlídat jen Zarn Hadrigern, kterému stále nebylo dobře, a Jerome Skuld, kterému se v horách rozpadly boty a nohy měl proto posety krvavými puchýři. Ostatní, vesměs neviditelní dobrodruzi v doprovodu dvou vlků zamířili ztemnělou krajinou ke statku.

Dobrodruzi prolezli rozlehlými vinicemi a dorazili ke zdi statku, cíle své cesty. Jorchen se nabídl, že přeleze zeď a otevře bránu. Skupina sice byla neviditelná, ale to nevydilo psům zavřým v kotcích, kteří se hlasitě rozštěkali. Jakýsi čeledín na ně chvíli řval, aby je uklidnil, ale pak uslyšel hlasitě žuchnutí. To neviditelný Kierke spadl ze zdi. Následně se rozzářil azurion nad branou, neboť zaregistroval ve svém okolí magii. Průzkumníci si zjevně této drobnosti nevšimli. Čeledín proto vypustil psy a začal křičet na poplach.

Jorchen vida za sebou zuřivé psy spěchal k bráně a zoufale se snažil zvednout závoru. Tesáky se zakously do neviditelného masa. Naštěstí si hraničník dokázal se závorou rychle poradit a veřeje se otevřely. Vzápětí se v nich zhmotnil Dwany a Darkal a pustili se do psů. Zkrvavený Jorchen se z posledních sil vyškrábal na zeď, kam za ním psi nemohli.

Válečníci podpoření střelci si se psy rychle poradili a vyrazili k domu, kde se na zápraží objevilo několik vojáků, ale vidouce přesilu, začali se stahovat zpět do domu. V tom jim zabránil Otakáro, který přešel přes zeď a neviditelný se přiblížil ze strany, odkud vrhl do hlavních dveří vlastnoručně zhotovenou bombu. Výbuch byl drtivý a do okolí se rozléty kusy těl a střepů z vyražených oken.

Vůdce nařídil, aby družina vpadla do domu bočním vchodem přes kuchyň, a střelci zatím jistili dvůr před případnými uprchlíky. Do domu vpadli Dwany a Darkal následovaní Worrelem a Otakárem.

První cesta vedla kuchyní, kde byli pobiti vrískající kuchtíci, pak se už dobrodruzi utkali s několika vojáky. Pro nurnské hrdobce však tito zkrvavení a očouzení soupeři nebyli skutečnou překážkou.

Několik vojáků vylezlo na terasu a zkoušelo střilet z luků, ale dva pod kalenými ranami Nurnských padli a zbytek se stáhl zpět do domu. Z útočníků byl vážně zraněn jen Zaretuk, který se ukryl ve stodole.

Válečníci zatím vyčistili první patro a chystali se vtrhnout po schodech nahoru, když se k nim přidal ještě Thygram. Nadopování alchymistickými lektvary vyrazili Dorn s Růžičkou vzhůru a tvrdě udeřili na vojáky bránící vrchol schodiště. Otakáro několika dobře mířenými ohnivými hlinami vyvolal mezi vojáky paniku a činil se i Worrel svými kouzly. Jako lavina se Nurnští převálili přes poslední obranu a podle Sovákova vedení vpadli do samarových komnat. Tam čekal Burtan Baša a jeho osobní strážce kroll. Sehraná dvojice válečníků Dwany a Darkal bez zaváhání udeřila na krolla, který nemohl odolat a pod jejich ranami padl. Samar však byl rovněž nebezpečným protivníkem, a přestože vypadal zoufale, zasazoval tvrdé rány, o to silnější, že se ho dobrodruzi snažili zajmout živého. Jednou z nich roztřel lebku udatného Dorna. Teprve po té se Růžičkoví podařilo kopnout samara nečekaně do slabin a následně mu zasadit ránu jílcem meče do týla, kterou jej omráčil.

Dobrodruhy překvapilo, že nikde nenalezli hoblitku Šáří, ale Worrel rychle odhalil tajnou chodbu za ložnici. Nepředpokládající nebezpečí se jí Růžička, Sovák a Vesta vydali. Aby překvapení nebylo málo, pod vpředu jdoucím Dwany náhle cvaklo prkno v podlaze a mezi zkoprnělé Worrela a Otakára dopadla kouřící bomba. Naštěstí nebezpečná zbraň jen zajiskřila a zasyčela, ale nevybuchla, jinak by jistě bylo družiníkům dost horko. A aby překvapení nebylo málo, našli Nurnští ve sklepení skvěle vybavenou alchymistickou laboratoř. Šáří už na ně zjevně čekala. Přesně vřzenou otrávenou šipkou se jí podařilo ochromit Dwanyho, načež se proměnila v pumu a zaútočila na zbylé dva dobrodruhy. Ti se ocitli ve smrtelném nebezpečí, neboť boj tváří v tvář nebyl jejich silnou stránkou a oba byli již vysíleni předchozími boji. Otakáro neváhal a odpálil jednu ze svých výbušnin, čímž zcela zdemoloval vybavení laboratoře a ožehl také Sováka. Naštěstí Růžičkovo ochromení zakrátko povolilo a válečník se dokázal vrátit do boje a srazil šelmu k zemi, kde se proměnila do své hoblí podoby.

Burtan Baša, Šáří i jejich dvě děti byli spoutáni a naloženi na nalezené koně. Pak byl statek důkladně vyrabován a zapálen. Oheň šlehal vysoko

k obloze, zatímco družiníci na kradených koních zamířili k horám.

Ještě večer se na domluveném místě Nurnští setkali s prořídlou skupinou vlků pověřenou útokem na dům, druhá skupina zůstávala nevěstná. Bylo však rozhodnuto dále nečekat a pokračovat v ústupu do hor. Koně byli rozehnaní a všichni si naložili kořist na záda. Přitom dobrodruzi zjistili, že těžké zbraně a zbroje po padlých barbarech nemá kdo nést, a tak byl sepsán inventář věcí a přebytečná výzbroj byla velkoryse darována vlkům.

Dalšího dne výpravu dohnala i druhá skupina vlků, která při akci ztratila celou polovinu mužů. Celá kumpanie pak postupovala za vytrvalého deště horami. Zajatci měli svázané ruce a pytle přes hlavu. Kolem poledne skupina zastavila odpočinout si a něco pojmít. Přitom byl učiněn též první pokus o komunikaci se zajatci, ale ani samar, ani jeho příloznic neohodlali komunikovat a teprve hrozba zabitím některého z dětí je přiměla aspoň se napít a pokračovat v pochodu.

Burtan Baša i pod pytle neustále cosi drmolil, zřejmě modlitby k Amon-Súrovi. Byl to ostatně samar a tudíž fanatik. Worrel zkusil přemluvit Šáří, aby mu domluvila a přinutila ho aspoň něco sníst, jinak hrozilo nebezpečí, že padne vyčerpáním. Zdálo se však, že se po jejich rozhovoru samar ještě více zatvrdil a osud jeho dětí mu byl lhostejný, o vlastním osudu nemluvě.

Přesto se podařilo dopravit zajatce živé až do Taškenových síní. Taškenovy síně jsou pozůstatkem dávného trpaslického města Gami-Goght, leží pod zemí a proto je vlci využili k vybudování skrytého tábora. Vlci družinu přivítali radostně a Osman Sindh si ihned odvedl zajatce k výsledku. Karabaš zatím pozval Nurnské k večeři.

Během poklidného jídla Karabaš studoval písemnosti nalezené v Burtan Bašově statku. Většina spisů pojednávala o domácím účetnictví, ale byly tu i záznamy z Bašových inspekčních cest po pracovních táborech a pevnostech. Mezi nimi byl i spisek o inspekci Dreblinegu provedené před několika týdny. Jednalo se jen o suchý záznam o stavu posádky, vězňů, zásob a výtežností. Díky tomu bylo jasné, že v táboře střeží třistapadesát dozorců více než devatenáct stovek vězňů. Kupodivu byly mezi písemnostmi nalezeny též knihy o metamorfóze, ale brzy se vysvětlilo, kde se tam vzaly.

K výsledku byla dovenena Šáří. Přiznala se, že pochází z Travertu, kde její rodiče obchodovali. Ona toužila naučit se létat a začala se proto zabývat alchymii. Toužila proniknout k poznání a v Kortosu bylo k mání množství alchymistických surovin nutných k pokusům. Šáří lálala představa změny.

Přestěhovala se tedy do Jerezu, kde pěstovala alchymii, pochopitelně tajně. Její praktiky však nezůstaly dlouho skryty slídivým očím psů. Byla udána a zatčena oddílem vedeným Burtanem Bašou. Pomocí lektvaru lásky však Bašu dokázala připoutat k sobě a nic netušící samar k ní zahřel touhou, pomohl jí ke svobodě a přestěhoval ji do Patnosu. Ten se však pro Šáří stal zlatou klecí. Mohla si žít v přepychu, ale nesměla statek opouštět. Věnovala se tedy vinarství a po nějakém čase tajně i svému výzkumu, o němž Burtan Baša neměl potuchy. Navštěvoval jí jen občas a postupně se jim narodily dvě děti. O své práci však před ní nikdy nemluvil. Šáří dále prozradila, že Burtan Baša se k smrti štítí hmyzu, což by mohlo být při výsledku jeho slabé místo.

Po výsledku Šáří přišel na řadu rozhovor se Zermonem Palivcem, dreblinegským uprchlíkem. Ten sdělil dobrodruhům, že Frivaé Gwarditovou osobně zná a dokonce jí vděčí za život, jelikož ho vyléčila z těžké nemoci. Každý nový vězeň v táboře je podroben procedurám zlomení osobnosti, nováčci jsou drženi v klecích a dělají tu nejhorší práci, Frivaé však přitom ukázala výjimečnou vnitřní sílu. Palivec dále prozradil, že magici v táboře trpí neustálou bolestí hlavy. Frivaé jí však dokázala zvládat a sesílat lehká léčivá kouzla. Neúnávně se snažila pomáhat vězňům, a proto byla oblíbena.

Na dotaz Nurnských, zda neví, co Frivaé v Kortosu hledala, Palivec odpověděl, že hledala nějaké město, neboť si přála pomoci otci. Zermón si nepamatoval jméno, ale nakonec se z družiníky shodl, že se nejspíš jednalo o Váles Dimoriel.

Pak se Palivec rozhovořil o samotném útěku. Jednoho dne se země otřásla a zemětřesení způsobilo na několika místech podzemních štol závaly. Palivec byl členem pracovní čtyry, která odklízela suť v jedné z chodeb. Při práci vězni objevili, že došlo k průvalu do neznámé dutiny, která byla přírodní a šel z ní průvan, proto se rozhodli k útěku. Dostali se do systému jeskyní a po čase ucítili, že se jim začíná vracet schopnost kouzlit. Po několika dnech bloudění našli podzemní říčku a dali se po jejím proudu, kde však byly jeskyně slepé. Místo navíc bylo plné sakrašů, což jsou takové velcí škvři. Ti se také stali jedinou potravou uprchlíků. Když postoupili proti proudu říčky, končila cesta malým jezírkem. V zoufalství se pokoušeli prozkoumat dno a skutečně našli podvodní cestu. Tou se dostali do nějaké pradávnej hrobky, patrně elfí, kde byli napadeni nemrtvými strážci hrobů. Na útěku objevili rozbořenou stěnu, kterou pronikli do novějšího pohřebiště, tentokrát trpaslického. Skrz něj se dostali ven a k vlkům.

Palivec dále nakreslil mapu tábora. Ten

byl rozdělen na tři sektory. Prvním byl přijímač, kde byli umístěni nováčci v klecích, druhý byl určen pro běžný výkon trestu a třetímu se říkalo dosušovna, kde se nechávají uschnout a prohnát mrtví, aby bylo jisté, že nevstanou. Sektor s vězni je v noci strážěn smečkou hladových psů a celý tábor je obehnán hradbou a vížkami se šípomety pro případ nějaké vězeňské vzpoury. V rohu tábora je povrchový lom, kde pracují především ženy, ve skále je pak pět vchodů do podzemních dolů, které jsou naopak doménou mužů.

Kapitola 8. - Do Dreblínegu

Druhého dne došlo znovu na výslech Burtana Baši. Se svými vězniteli dosud nepromluvil, jen se stále drmolivě modlil k Amon-Súrovi. Takto přestál veškeré mučení. Situace se ale změnila, když muž v drátěných rukavicích přinesl sakraše a položil ho samarovi na holou pokožku. Burtan Baša se nelidsky rozvrískal a za příslib odstranění škvara konečně promluvil. Prozradil, že při inspekci se dozvěděl o útěku zajatců, ale do zprávy to neuvedl. Po stopách uprchlíků byl poslán dozorčí oddíl, ale pronásledovatelé se v podzemí dostali do potíží a přišli o několik mužů. Velitel tábora proto nařídil štolu v místě průvalu odstřílet a vstup do dolu zatlouct bedněním. Samar pak také namaloval podrobnou mapu tábora včetně části pro vojáky, o které samosebou Palivec neměl žádné povědomí.

Posléze se Nurnští šli s vlky k další poradě. Bylo vidět, že Karabaš by rád osvobodil všechny vězně, dobrodruzi ale pokládali takový podnik za sebevražedný. Představitelé vlků se chvíli bavili mezi sebou, zda by šlo použít taktiku účinnou při jakémsi útoku na Liščí důl. Tam však nešlo o osvobození vězňů, vlci tam najeli v kortských uniformách s vozy napěchovanými výbušninami a vyhodili vše do vzduchu. Karabaš však předpokládal, že takový útok by mohl odvést pozornost vojáků a úder z od dolu by zajistil osvobození vězňů.

Během diskuse se však narazilo na řadu problémů, jelikož nikdo nevěděl, jak to na místě ve skutečnosti vypadá. Bylo proto rozhodnuto, že Nurnští se podzemím vydají na průzkum. Karabaš jim kradl na srdce, aby nikoho neosvobozovali, jelikož by další útek vězňů jistě vyvolal pozdvižení. Dobrodruzi se měli pouze pokusit kontaktovat vězně, zmapovat situaci a vyzkoušet funkčnost dlouhotrvajících kouzel a možnost kouzlit pomocí azurionů.

Druziníci se však posléze sami domluvili, že jejich hlavním cílem je osvobození Frivaé, čemuž všechno podřídí. Pokusí se tedy elfku osvobodit rovnou, a pouze pokud to nepůjde, provedou záměr vlků. Pak začaly přípravy na akci, kterým vůdce

nakonec vyhradil čtyři dny. Během nich Otakáro za pomoci černého Obura vyráběl výbušniny a další magické bazmegy ku pomoci družině, Worrel pak se Zelenou nabíjel azuriony nejružnějšími kouzly. Ostatní dobrodruzi odpočívali a užívali vítaného volna. Žel těchto pád dní nestačilo, aby se rádně uzdravil nemocný Zarn, a rovněž vůdce chytaly stále častěji dusivé záchvaty kašle.

Po čtyřech dnech se dobrodruzi vydali ke vstupu do katakomb. Jako doprovod jim vlci přidělili pět kopáčů na prokopání závalu. Mezi nimi byl i starý známý Zaretuk, pak další člověk Buřta Zabaj, trpaslík Kuit Zeneg a dva barbari, Jelezin a Sid, který s sebou táhl navíc naježeného a neposlušného vořecha. Posledním členem výpravy byl Zernon Palivec, který měl družině ukázat vstup do katakomb, ale rázně odmítl vrátit se do tábora a vymínil si na Worrelovi slob, že ho družina doprovodí zpět na denní světlo.

Napůl vyvrácenými dveřmi vstoupili Nurnští do katakomb. Trpaslická pohřebiště byla zjevně dávno vyrabována a výzdoba zničená. Po chvíli družina vstoupila do obrovské jeskyně, uprostřed které stála na mohutném podstavci dvanáctisáhová socha posledního trpaslického krále Malika. Podél obvodu místnosti vedla spirálovitá cesta dolů, podél které se táhly vstupy do vyrabovaných hrobek.

Palivec družinu neomylně vedl do jedné z chodeb, když tu na ni zaútočil jakýsi přízrak, éterická postava bez rysů. Záhy se objevilo celé hejno podobných bytostí, ale Worrel použil Vestův ochranný svitek, díky kterému měli Nurnští jasnou převahu. Pak se však před družiníky objevil přízračný trpaslík, kterému vyšla z rukou zářící střela a zasáhla čelo výpravy. Dobrodruzi opětovali palbu stříbrnými šípky a kouzly, ale objevili se další přízračné bytosti a další a další záblesky zasahovaly družinu. Jaké bylo štěstí, že fungovala magická ochrana, která zabránila nemrtvým použít své zhoubné pařáty.

Během zuřivé přestřelky skrz ochrannou bariéru padli postupně Thygram, Worrel, Jorchen a Sid, ale všichni byli jen v bezvědomí, jediným zesnulým byl jen Sidův pes. Naštěstí se pod kalenými střelami dobrodruhů začaly rozplývat i přízrační útočníci. Nurnským však záhy začaly docházet stříbrné šípky, proto se sebral dosud nečinně přihlížející Dwany Růžička a posledních několik přízraků rozehnal mečem.

Po skončení boje nastala hádka, co dál. Těžce zraněný Worrel nebyl schopen velet, takže se vedení družiny ujal jeho zástupce Dwany. Palivec hystericky volal, že je třeba okamžitě zmizet, někteří dobrodruzi však naléhali, aby se šlo dál. Nakonec

zvítězilo kompromisní řešení podívat se ještě na konec hrobek. Palivec tedy zavedl družinu o něco dále chodbami, kde byla ve zdi puklina vedoucí do elfích hrobek. Tam Dwany nařídil návrat na denní světlo, ke zjevné úlevě Zernona i dalších zraněných.

Venku se družina utábořila a barbar Sid byl vyslán do Taškenových síní pro stříbrné šípky a doprovodit Palivce, který chtěl být co nejdřív co nejdál. Ostatní se uložili k odpočinku, který zejména elfové potřebovali, ale šrámy z boje s nemrtvými si odnesl každý. Otakáro Vesta vybalil svou alchymistickou soupravu a jal se připravovat další ochrany před nemrtvými.

Sid dorazil druhý den ráno s oteplí stříbrných šípů a šipek. Překvapením bylo, že se s ním vrátil Palivec. Podle Sida měl kudůk dlouhý rozhovor s Karabašem, který mu zřejmě důrazně nařídil družinu doprovázet až do tábora. Zjistilo se však, že v noci dezertoval jeden z kopáčů, což některé dobrodruhy značně pohněvalo.

Sid si přisedl k ohni, na kterém družiníci připravovali snídani, a vyznal se, že o Nurnské družině už slyšel rozličné legendy. Pocházel totiž z Kamenného ostrova, kde Nurnští kdysi bojovali za jeho nezávislost. Tam však vykradl zlatnický krámek a zabil nějakého člověka, a za trest byl prodán kortským otrokářům. Tak se stal žoldněrem, ale armáda nevyplácela žold, tak dezertoval a přidal se na stranu vlků. Když slyšel o Nurnských, tak v tom viděl jakési znamení a hned se dobrovolně přihlásil jako kopáč.

Po snídani se družina vydala zpět do katakomb. Objevilo se několik nemrtvých, ale nedokázali projít neviditelnou hradbou chránící dobrodruhy, takže ti táhli dále směrem k průrvě. Tam se však znovu objevili přízrační duchové a vypukla další šílená přestřelka. Hned ze začátku padli Worrel, Zarn a Sid, a postupně i několik ostatních na straně živých, ale stříbrné šípky udělaly své a stejně jako o den dříve se příznaky rozplynuly.

Po boji se ukázalo, že setkání Sida s Nurnskou družinou bylo pro barbara skutečně osudové. Byl mrtev. Ostatní padli se probrali z bezvědomí a Jorchen narychlo vyléčil čerstvé šrámy, než se skupina vydala průrvou dále.

Dobrodruzi se ocitli v nejstarší části hrobek, na pradávném elfím pohřebišti, které bylo proti tomu trpaslickému znatelně menší, sestávalo jen ze čtyřech místností plných pradávných soch a sarkofágů. Naštěstí se zde neukázali žádní nepřátelští obyvatelé. Palivec šel na jisto do jedné z místností, která byla částečně zaplavena. Tudy prý připlavali a je to jediná cesta do přírodní soustavy jeskyní vedoucí do Dreblínegu.

Nikdo se neměl k tomu vlézt do ledové vody. Jak se ukázalo, v družině bylo i několik naprostých neplavců. Nakonec se průzkumu chopil Jorchen, který byl pro jistotu zneviditelněn. Ten bez problémů podplaval pod zdí a ocitl se u podzemního jezírka v temné jeskyni. Po vodou protáhl provaz, pomocí kterého postupně proplavali i ostatní členové výpravy.

Promočení dobrodruzi se pak pod Palivcovým vedením vydali na cestu obtížným terénem přírodních jeskyní. Po několika hodinách dorazila družina k vysokému vodopádu, který bylo nutno slanit, ale vše naštěstí proběhlo bez problémů a všichni se dostali dolů nezraněni. Horší bylo, že některé dobrodruhy začal chytat třas, zjevně z namáhavého putování v promočených čatech. Nejhůře na tom tradičně byli elfové. Vůdce proto kus za vodopádem nařídil rozbit tábor, kde se družiníci svlékli a dali sušit své věci, zatímco se rozesadili kolem ohně zabalení v houních.

Během spánku se nic zvláštního nepříhodovalo, jen Otakáro na hlídce zašlápl sakraše. Podle Zernona nejsou samotní sakraši nebezpeční, ale v hejnu dokážou pěkně štípnout. Při dalším postupu se sakraši začali objevovat čím dál častěji, ale družiníků si nevšímali. Většinou sbírali jakýsi světélkující mech, který rostl na vlhkých stěnách jeskyně. Když se Worrelovi zdálo, že sakrašů je v okolí až příliš, vykroužil ohnivou stěnu. Příjemné teplo šířící se od plamenů zahnalo všudy přítomný chlad a idyle vadil jen zápach škvářících se škorů.

Po čase začalo sakrašů zase ubývat a družina se dostala do spletného jeskynního systému plného odboček a zákrut, v němž si Palivec nebyl příliš jistý cestou. Až o několik hodin později nalezl kudůk komín vzhůru, kterým měla cesta vést dále. Pomocí magického lektvaru vylevitoval jako první Dwany. Zjistil, že nahoře nehoroží nebezpečí, a spustil dolů lano, po kterém bezpečně vylezli ostatní. Nahoře pokračovalo bludiště cest a komínů, v němž se i Palivec orientoval dosti špatně.

Náhle se ve svitu lucerny objevil mohutný stín. Dobrodruzi tasili zbraně, ale když si na tvora rádně posvítili, objevil se zubožený kroll kolohnát, špinavý a na kost vyhublý. Ukázalo se, že uprchl z Dreblínegu, když se po řízeném odpalu ve štolách ocitl pod závalem a propadl se do jeskyně. V táboře byl uvězněn na doživotí, protože byl kortskými označen za magika, což většinu družiníků připadalo jako jasný jističní omyl. Vystrašený kroll viděl v družině svou spásu a ihned začal spolupracovat. Představil se jako Babrak Teufel a poctivě odpovídal na všetečné dotazy družiníků. Obrat ve výsledku nastal ve chvíli, kdy kroll uvedl, že Frivaé Gwardit uprchla z tábora stejný den jako Palivec, což bylo

zcela v rozporu z výpovědí kudůkovou. Když se rozzlobení Nurnští s vytasenými zbraněmi obrátili na Zermona, ten na sebe okamžitě seslal ochranné kouzlo a začal hystericky blábolit, že on za to nemůže. Frivaé skutečně uprchla s nimi, ale Karabaš ho donutil, aby o jejím útěku pomlčel a donutil tak Nurnské osvobodit Timbamčuka. Aby svá slova potvrdil, předal Palivec Worrelovi Karabašův list. Elf papír rozbalil a četl:

*Moji drazí přátelé,
jestliže čtete tento dopis, je Zermón Palivec zřejmě mrtvý nebo je ve velice nepřijemné situaci. Pokud je mrtvý, je to smutné a bude mi opravdu chybět. Ve druhém případě vás žádám, abyste nechali hlavy vychladnout a ušetřili jeho život, protože vám může být prospěšný v dalším postupu.*

Ale nyní: hlavní důvod, proč píšete tento dopis, je, že panna Frivaé Gwardit je v tuto chvíli mým vzácným hostem. Daří se jí velice dobře a úspěšně se zotavuje z útrap způsobených zjetím. Pro vás je to jistě příjemná zpráva a dalo by se říci, že tímto ztrácíte důvod pokračovat v plnění svého poslání. S tímto ale musím nesouhlasit. Vaše cesta je velice důležitá a budoucnost mých Vlků a všech magicky aktivních lidí v této zemi záleží na vašich činech.

Abych si tyto činy pojistil, jsem nucen vzít Frivaé Gwardit jako záruku zdárného dokončení vašich úkolů, které jsou:

- Prozkoumat a nalézt cestu pod horami do Dreblínegu. Pokud bude zavalena, vykopat ji!
- Zjistit poslední zprávy z tábora!
- Zjistit, zda lze sesílat kouzla z azurionu v blízkosti tábora, a jak dlouho kouzla působí.
- Informace předat Zeleně, která vás bude očekávat u východu z katakomb.
- Spolupracovat na osvobození tábora, nalézt a ochránit Dorka Timbamčuka a předat ho živého do mých rukou.

Pokud toto splníte, bude vám Frivaé předána a poskytnuta veškerá pomoc při opuštění kortských krajů. V opačném případě budu nucen vás i pannu Frivaé označit za zvědy státní moci, což se trestá smrtí.

Já ale věřím, moji drazí přátelé, že k tomuto kroku nikdy nedorazí a vše dopadne ke spokojenosti nás všech.

Karabaš

Nurnští na sebe pohlédli. Odporná zrada je značně rozzuřila, a bylo zjevné, že násilí bude následovat zakrátko. Jorchen Kierke začal, když mentálně udeřil na jednoho z kopáčů, který se bez hlesu složil k zemi. Když to viděl Palivec, okamžitě

zmizel, následován Zaretukem. Dwany probodl zbylého kopáče, zatímco ostatní se pustili směrem, kde tušili prchající vlky.

Jorchen se chtěl spustit komínem dolů, ale podjely mu nohy a se zaduněním se rozplácl na podlaze. Vedle něj ladně seskočil Al-Rahem, který ukazoval daleko do chodby na světlo, což byl Worrel, který se dopředu přemístil magicky. Oba ho rychle následovali, ale temnou chodbou to šlo pomalu, dokud je nedohnal Otakáro se světlem. Ostatním šlo slaňování komínem značně pomaleji, a proto zaostali.

Trojice dobrodruhů náhle spatřila před sebou jasné světlo, a zakrátko dorazila k ohnivě zdi zaplňující celou chodbu. Vlkům očividně nezbylo než pokusit se ohnivou hradbou projít, což se družiníkům rozhodně nechtělo. Křičeli proto na Sováka, aby kouzlo zrušil, což se po chvíli také stalo. Objevil se zpocený Worrel, který řekl ostatním, že to bylo tak tak, neboť se s vlky drželi v šachu. Vlci mu oznámili, že věci se dají do pořádku před Zelenou, a pak každý odešel vlastním směrem.

Vysílený Worrel zamířil podpírán Al-Rahemem ke zbytku družiny, zatímco Kierke a Vesta se rozběhli dále za vlky. Volali přitom na Zaretuka, se kterým společně bojovali na statku, a snažili se proto působit na jeho city jako na spolubojovníka. V jedné chodbě konečně narazili na čekajícího Zaretuka a začalo vyjednávání. Palivec dávno upaloval ke svým vlkům.

Družiníci sdělili Zaretukovy podezření, které se již několik večerů probíralo u ohně, že Karabaš je samar sledující vlastní cíle. Vždyť ani vlci neznají jeho pravou tvář, neboť ho nikdo nikdy neviděl bez masky. Z ležení často odchází a nikdo neví kam, proto se objevila spiklenecká teorie, že je samarem, který se chce stát patriarchou, když se starého pomoci vlků zbaví. Zaretuk prohlásil, že Karabaš je jeho velitel, vlky vede už deset let, a on tedy musí vykonávat jeho rozkazy, přestože s nimi nesouhlasí. To byl i tento případ, který pokládá za zradu Nurnských. Přesto Zaretuk nevěděl, že se Frivaé stala Karabašovou zajatkyň. V Taškenových síních ji neviděl a nikdo z vlků se o ní ani slovem nezminil. Zaretuk prozradil dobrodruhům, že Frivaé může být v Puklině, což je další vlčí tábor. Puklina slouží jako útočiště členů rodin vlčí rady a těží se tam azuriony. Kde Puklina leží vědí též pouze členové rady, kterých je šest: Karabaš, Obur, Zelena, Osman Sindh, Dork Timbamčuk a Zarenga Rebenuk, který má chod Pukliny na starosti.

Družiníci slíbili Zaretukovi na svou čest, že nezemře, když půjde s nimi na průzkum Dreblínegu, a on souhlasil, proto se trojice vrátila ke zbytku družiny. Pak se Nurnští začali dohadovat

mezi sebou.

“Je jasný, že od týhle chvíle jsou vlci naši nepřátelé”, prohlásil vůdce Worrel. “Karabaš nás zradil jednou a zradí nás i podruhé, takže nemá cenu se spoléhat na jeho slib. Stejně ho nedodrží”.

“Takže jsme v podzemí, na jedny straně vlci, na druhým vojáci. To jsou vyhlídky”, zabručel Otakáro. “To abych si skontroloval, kolik mám jídla, protože tu můžem skejsnout na hodně dlouho”.

“U východu má čekat Zelena”, ozval se Jerome. “Co jí zkusit přepadnout a zajmout, a pak vyměnit za Frivaé”.

“Zelena bude varována Palivcem”, prohlásil Kierke. “Budou připraveny”.

“Už jsme skoro v dole, co zkusit vytáhnout toho Timbamčuka?”, navrhl Dwany. “Toho bychom pak mohli vyměnit za Frivaé”.

“Nelíbí se mi riskovat a tahat z díry nějakýho zavšivenýho vlka”, nesouhlasil Vesta.

“Hele, Babraku, znáš Timbamčuka?”, zeptal se Worrel.

“Jasně”, přikývl kroll, zatím poněkud zmatený. “V táboře ho zná každý, je tam nejvyšší kápo. Ale pracuje normálně v dole jako ostatní”.

“Takže když teď prolezem těma d'ourama, cos jima utek, tak se k němu dostaneme?”.

“To ne, on dělá v jiným dole”, zavrtěl hlavou kroll. “Musí se přejít přes volný prostranství do jiný díry. Ale vim, kde pracuje a kdy má směnu”.

“Hele, Babraku. Chtěl by ses přidat do společenstva?”, zadíval se na krolla Sovák. “Znamenalo by to ale možná bojovat s vlky, tak si to rozmysli”.

“No, teda, mě osobně jsou vlci ukradený, a tahle zem taky. Zatkli mě hned, jak jsem vystoupil z loď. A jediná moje naděje na záchranu jste teď vy”, přiznal bezelstně krollů pořízek. “Takže se rád přidám a udělám, co chcete”.

“Takže je to jasný”, zrekapituloval Worrel. “Zkusíme se zmocnit Timbamčuka a vyměnit ho za Frivaé”.

“A když to nevyjde?”, otázal se Thygram.

“Stále můžem udělat průzkum a říct Karabašovi, že přistupujeme na jeho podmínky”, opáčil Dwany. “A snad se pak najde příležitost, kdy ho podrazit a kuchnout”.

Když byl prozatímní plán hotov, vydali se Nurnští vedení Babrakem znovu do jeskynního bludiště. Kroll však už temnými chodbami bloudil několik dní a neměl tedy přesnou představu o směru, takže několikrát zabloudil. Bylo také třeba občas vylézt po strmé stěně nějakého komínu, ale jinak se cesta obešla bez zvláštních událostí. Jen vůdce Worrel stále více trpěl nachlazením díky vlhkosti a zimě v

podzemí, takže nebyl schopen příliš velet.

Nakonec se družina dostala do chodeb podpíraných výdřevou, tedy do samotného dolu, který byl ale zakrátko přerušen závalem. Bylo tedy nutné sut' odstranit, čehož se po zabítí kopáčů museli ujmout sami dobrodruzi, byť s nechuť. V úzké chodbě navíc nemohli pracovat všichni najednou, takže práce šla pomalu. Otakáro a Jerome byli proto vysláni donést krumpáče od mrtvých těl zabitých kopáčů.

Družiníci ovládající magii si v dole začali stěžovat na silnou bolest hlavy. Ta se zmírila jen tehdy, pokud vyčerpalí všechny své magické síly. Zarn v jeskyních několik družiníků zneviditelnil, čímž si jednak ulevil, ale také se zjistilo, že kouzlo v dole nadále funguje. Stejně tak šlo kouzlit z nabitých azurionů.

Druhý den, již za pomoci krumpáčů, si družiníci proklesli cestu do samotného Dreblínegu. Chvilí postupovali chodbami a posléze se zjistilo, že se objevili v již uzavřeném dole, kde se nepracovalo. Kroll Babrak byl již předtím zneviditelněn, a nyní se vybaven azuriony vydal na cestu zpět do tábora hledat Timbamčuka.

Babrak vyrazil. Opět se ocitl v dolech, o nichž si ještě nedávno myslel, že se z nich nikdy nedostane. Znal to tu, jeho krollí smysly byly přivyklé podobnému prostředí. I on sám vyrostl v jeskyni. Pak vylezl ven a maskován neviditelností bez problémů pronikl do vedlejšího dolu. Nyní nebyla Timbamčukova směna a v dole byl klid, takže se v klidu skryl a čekal.

Po několika hodinách nastoupila směna do práce, důl se naplnil vězni a všude se začalo rozléhat tupé kutání. Babrak opatrně kráčel chodbami a hledal mezi vězni Timbamčuka. Našel ho zakrátko. Zrušil kouzlo a objevil se před překvapeným trestancem v celé své krollí kráse. Timbamčuk ho trochu znal, žádný jiný kroll ostatně v táboře plném magiků nebyl. Měl ho však za mrtvého, zabitého pod závalem.

Babrak mazaně neprozradil Timbamčukovi, co se na něj chystá, namluviv mu, že přišla skupina vlků zjistit informace o možném osvobození vězňů. Přestože se zdráhal, podařilo se nakonec krollovi přemluvit člena vlčí rady, aby se k němu přidal a po zneviditelnění se kouzly z azurionů vyrazili zpět do opuštěného dolu k Nurnským.

Družiníci už napjatě čekali, zda kroll uspěje, když se ozval šramot neviditelných nohou a Babrak promluvil: “Tak vám vedu pana radního Timbamčuka”.

Dwany navrhl, že ho hned klepne po hlavě, ale ostatní tvrdili, že by bylo lépe, aby s nimi

šel dobrovolně. Začalo tedy vyjednávání. Jelikož nemocný Worrel seděl u stěny a třásla s ním zimnice, nebylo jasné, kdo se má vyjednávání chopit a brzo nastal zmatek, kdy křičel jeden přes druhého. Timbamčuk se divil, proč tu zná jen Zaretuka. Ten mu řekl, že jsme jen žoldáci, kterým nezáleží na věznicích. Timbamčuk zdůraznil, že buď družina zaútočí na tábor a osvobodí vězně, nebo on zůstane v táboře. Cítil se za spoluvězně zodpovědný, byl jejich nevolným vůdcem a nechtěl je jen tak opustit a nechat napospas dozorcům, kterým by jeho útek jistě nezůstal utajen. Ti by pak mohli začít pátrat, vyslýchat a mučit. A nakonec učinit opatření, kterými by zmařili naději na svobodu ostatních vězňů.

Družiníkům však jeho postoj přílišný smysl nedával, neboť vězni z tábora zjevně mizeli, aniž by byli ostatní nějak potrestáni. Podle Babrakova vyprávění o podmínkách v Dreblinegu to o moc horší být stejně nemohlo. Zaretuk ovšem Timbamčukovi přitakával a radil, ať nikam nechodí. V očích Nurnských se tím dopustil jasné zrady, přestože ho zprvu někteří hájili.

Al-Rahem se snažil Timbamčuka přesvědčit, aby šel s družinou a spolu s Karabašem pak mohli díky jeho svědectví připravit plán útoku na tábor, ale vlčí radní se zdál neoblomný. Nakonec nevydržel Otakáro a skočil vězni na záda. Vzápětí se přidali ostatní a vlk byl pevně svázan. Při této rvačce se konečně zviditelnil zubožený a vychrtlý stařík. Zaretuk vidá převahu se nijak nebránil a nechal se odzbrojit a svázat. Se dvěma zajatci se družina vydala nazpět podzemím.

Když se družina uložila k odpočinku, byli svázání vlci uloženi na ostrou a křivolakou skálu, aby se nemohli dobře vyspat. Zdálo se, že Timbamčukovi to příliš nevadilo, byl z vězení zvyklý na kdejakou nepohodu, takže okamžitě usnul. Bylo úkolem hlídky nenechat vězně spát, takže si družinici nejrůznějšími způsoby vartu zpestřovali. Někdo poléval zajatce studenou vodou, jiný je bodal špičkou meče, někdy nahrátkého na ohni, podle sklonů toho kterého dobrodruha. Toto počínání však vzbudilo nevoli krolla Babraka, ještě donedávna Timbamčukova spoluvězně, který se také při skromné snídani ozval.

“Pánové, asi nevzbudím příliš sympatií tím, co tu řeknu, ale musím se přiznat, že z metod, které používá Nurnská družina, jsem mírně řečeno rozladěn. Vždycky jsem si myslel, že se snažíte stát na správné straně a nepáchat násilí zbytečně. Hrdinové, kteří šíří slávu a hodnoty Gwendarronu v dalekých krajích. Dnešní události ale moje přesvědčení zvyklaly. Nedovedu si představit důvod, který by mohl ospravedlnit tak nelidské zacházení s člověkem, který právě unikl ze zajateckého tábora. Je mi jasný, že už jste od místních zažili spoustu příkoří, ale

vybíjet si to na nevinném člověku, který mimochodem nezištně pomohl spoustě vězňů v táboře a jako jeden z mála si tam dokázal uchovat čistý štít, mi připadá jako svinstvo. Takové chování bych asi ještě pochopil u nomáda z pouště nebo lovce lebek, ale jak se k něčemu podobnému můžu snížit slušně vychovaný hobit z dobré rodiny nebo elfí učenec je mimo moje chápání. Budu samozřejmě i nadále pilně plnit úkoly, které mi svěříte, jenom ještě musím dodat, že lituju toho, že jsem vám Timbamčuka dovedl, v Dreblinegu mu bylo líp”.

Nastalo ticho. Většina družiníků na krolla zírala s otevřenými ústy a vyvalenýma očima.

“Co ty víš o chování nomáda z pouště?”, zavrčel Al-Rahem.

“Pokud jsem se tě dotknul, tak se omlouvám, to jsem určitě neměl v úmyslu”, sklopil uši kroll.

“Babraku, kamaráde. Tvoje vyprávění mi vzalo dech”, vzpamatoval se konečně Kierke. “Ty jseš taková čistá duše, tobě snad kdyby oko dloubali, ještě jim poděkuješ. No, myslím, že je dobře, že je mezi námi někdo takovej jako ty. Jsou tady různé existence, ale tohle, to tady skutečně ještě nebylo”.

“To, že byl někdo zavřenej našimi nepřáteli, z něj ještě automaticky nedělá našeho přítele”, pravil rozvážně Zam. “Už jsme se poučili, že opatrnosti není nikdy dost. To platí i pro Zaretuka, který si prostě vybral. Já mu to nezazlívám, ale jsem rád, že vím, kam až sahá jeho kamarádství vůči nám a loajalita vůči svému pánovi. V téhle situaci prostě nemůže mít zbraně. Máme prostě vlastní rozum a vlastní plány. To je nejjistější způsob jak se nedat jen tak, promiňte mi ten výraz, ojebávat. Do průseru se řítíme tak jako tak, ale aspoň na saních, které řídíme my sami”.

“Moje sympatie máš, to je bez debat”, odpověděl krollovi Otakáro. “Ale na druhou stranu musíš pochopit, že jsme se dostali do situace, kdy je to buď my nebo oni. Nurnští nebo vlci tady z toho Prdelákova. Jasně, někdo je takovej a někdo makovej, ale nebudu řešit, kdo z vlků je slušnej a kdo je podrazák. Takže pohledy stranou. Kdyby byl Timbamčuk rozumněj, tak to dopadlo třeba jinak. Od člověka, kterej sedí dva roky v lágru, bych čekal trochu víc vděčnosti k někomu, kdo ho přišel osvobodit. Ale to on ne. Sledujou svoje cíle, ale my taky. A náš cíl je jasnej. Slečna Frivaě”.

“Neuraž se, ale do situace my nebo oni se stavíte hlavně vy”, vytkl Vestovi Babrak. “Nechápu, proč bysme se rozlišováním mezi jednotlivci nikam nedostali, podle mě se nikam nedostaneme uplatňováním kolektivní viny. On se nás o osvobození neprosil. Nevím, proč si myslí, že jeho útek způsobí vězňům takové příkoří, ale jeho odvahu

a odpovědnost můžu jenom obdivovat. Možná by nám to řekl spolu s dalšími informacemi, kdybyste k němu od začátku přistupovali jako k potenciálnímu spojenci a ne jako ke kusu masa na výměnu”.

“Nezlob se na mě, ale ty si všechno představuješ nějak naivně”, opáčil Otakáro. “Kam se řadiš ty? Pokud chci přežít, musím vědět, kam patřím. Timbamčukovi nikdo nebránil, aby s náma začal spolupracovat. Místo toho spekuloval a snažil se nás přechýrat, a Zaretuk ho v tom podporoval. Tak jsme se nakonec zařídili podle svýho. Přesně v tomhle pořadí. Nic víc, nic míň”.

“K Timbamčukovi nás vůbec nic nepojí”, přidal se Al-Rahem. “Je to výměnný zboží za Frivaě, to nikdo nepochybnil, včetně tebe, Babraku, tak nevím, proč máš najedou tu morální kocovinu”.

“Už si tu připadám jako černá ovce, ale zkuste se vžít do mé situace”, žádal Babrak. “V táboře skoro každý mluvil o vlčích jako jediné naději na záchranu a o jistém polobohu v masce. Pak jsem utekl a narazil na vás. Během pár minut jste zabili dva z vlků. Chápu, že zradili, ale zrovna ty dva za to určitě nemohli, nejspíš o tom ani nevěděli. Ale bylo mi jasný, že sám nemám šanci se ven dostat a jako nejlepší cesta, jak zahladit spor mezi družinou a vlkami, mi připadalo přivést Čuka, kterej mě svoji obětavostí v táboře okouznil a opravdu si nedovedu představit, že by se choval vypočítavě jako Karabaš. Samozřejmě se mi nelíbilo, jak se hned začal vyptávat, ale je to asi docela pochopitelné. Zrovna, když to začalo někám směřovat, tak jste se na něho vrhli a spoutali ho. A jak jste ho nenechali ani vyspat, to už mě to dorazilo. Musíte pochopit, že jako vy máte špatné zkušenosti s vlky, tak já s tímhle konkrétním mám jenom ty nejlepší. Je to moje první srážka s reálným světem a možná to opravdu vidím naivně. Ale samozřejmě jsem na vaší straně a budu bez řečí dělat, co vůdce řekne, jenom jsem cejtíl potřebu se ohradit proti tomu, co se dělo”.

Co řekne vůdce nebylo zcela jasné, neboť elf úpěl v horečkách pod dekou. Bylo však třeba dát se na cestu, a tak se sebral a podpírán Jerodem kulhavě vyrazil. Dobrodruzi se opět ocitli v místech, kde žili sakraši, a Dwany jdoucí v čele jich pár zašlápl. Pak se však ozval zvuk dupání desítek nohou a na družinu se vyřítili tři velcí sakraši následovaní mnoha menšími.

Ve velké místnosti bylo obtížné vytvořit řádnou bojovou formaci a sakraši se na družinu vrhli ze všech stran. Velcí sakraši měli na klepetech jed, díky kterému hned po první ráně klesl k zemi Jerome a Cindren, zakrátko je následovali i další. Worrel naštěstí sebral dost sil, aby vyvolal ohnivou zeď, čímž zabránil příchodu dalšího hmyzu. Všichni bojovali o holý život, zvláště těžké to měl Zaretuk, který byl odzbrojen a bránil se pouze holýma rukama. K údivu

přihlízejících vyšlehl z Babrakových očí svazek blesků a spálil jednoho sakraše na uhel. Kroll se mrštně oháněl i přiděleným kopím na kance, ale byl to především Dwany, který se v čele bitevní linie bil s převahou sakrašů a nakonec, zle pokousán a od hlavy po paty potřísněn tělesnými šřávami odporného hmyzu, stanul nad posledním zabitým škvorem.

Kierke okamžitě začal léčit zraněné. Naštěstí se ukázalo, že všichni padlí jsou naživu, většinu sakraši jed jen na chvíli ochromil, i když zkrvavený Al-Rahem se ze země zvedal jen ztěžka. Dobojovalo však ještě nebylo. Když vyhasl oheň ohnivé zdi, objevilo se další hejno malých sakrašů vedených jedním zvláště obrovským. Ten plívl na družinu mohutný cákanec slizu, nepochybně jedovatého, kterému jen těsně uhnul ořesený Cindren. Družiníci se soustředěným útokem vrhli na přerostlého škvora a po jeho zabití se zbytek malých rozprchl.

Konečně bylo dobojováno, a zatímco Jorchen ošetřoval nejvážnější zranění, Otakáro žádal vůdce, aby mu poskytl čas k vyoperování sakraších jedových žláz. Worrel však zůstal neoblomný a odmítl se zdržovat, takže jakmile byli všichni zranění a ořesení připraveni vyrazit, dala se družina na cestu.

Žádní další sakraši se už neukázali, přesto cesta neubíhala nejrychleji a kvůli nemocným elfům bylo nutno dělat často přestávky. Během jedné z nich se znovu rozhořel spor o zacházení se zajatci. Cindren prohlásil, že určité nepohodlí zajatců není něco, kvůli čemu by družina měla opustit hlavní cíl, tedy záchranu Frivaě. Zdálo se však, že jeho slova nebyla pochopena zcela tak, jak zamýšlel. Spor utnul Worrel po álfheimsku, když přenesl spor o zacházení se zajatci na vlastní osobu a vyhlásil hlasování o důvěře vůdci.

Po vyslovení důvěry vůdci nařídil hlasovat o důvěře zástupci vůdce, a když Kierke namítl, že zástupce není volená funkce a je tedy nesmysl o ní hlasovat, strhla se další hádka. Rozčilený a nemocný Sovák ukončil spor tím, že prohlásil za nového zástupce Zarna Hadrigerna. Zamlklí družiníci pak pokračovali v cestě. Napětí z prožitých útrap se podepsalo na jejich psychice a i malá jiskřička sporů se hrozila rozhořet v mohutný požár.

Odpoledne dorazili družiníci k vodopádu, kde našli své mokré lano připevněné nahoře. Výstup nebyl snadný, někteří členové výpravy museli být nahoru vytáhni, ale nakonec družina tuto překážku šťastně zdolala. Toho dne Nurnští došli až k jezírku za elfími hrobkami, kde se vyčerpaně uložili ke spánku.

“Ty, Babraku, řekni mi, jak ses vůbec naučil kouzlit?”, zeptal se Otakáro krolla, s nímž měl první hlídku.

“Víš, můj dosavadní život byl cokoliv, jenom ne dobrodružný”, odpověděl po pravdě Babrak a pohroužil se do vzpomínek. “Do osmi let jsem vyrůstal jako běžné krollí mládě. Náš kmen se jako většina ostatních živil pastevectvím a lovem. Jednou za čas odjžděl náčelník do Nurnu směnít vydělané kůže za věci, které jsme nebyli schopni vyrábět. Někomu může život bez výdobytků civilizace připadat nesnesitelný, já na to ale vzpomínám jako na nejšťastnější roky života. Když si lidé nemají co závidět, tak si jsou tak nějak blíží. A když musí každý den bojovat s přírodou o přežití, tak nemají čas vymýšlet, jak si navzájem škodit”.

“Ty jsi opravdu z jiného světa”, zavrtěl hlavou hobit, ale dál napjatě poslouchal.

“Ještě před mým narozením odešel bratr našeho náčelníka do světa stát se válečníkem. Vrátil se, když mi bylo osm let, a přinesl nejen spoustu příběhů o svých dobrodružstvích, ale i hromadu zlata. Náčelník přemýšlel, co s ním, a pak vybral několik nejnadanějších mladíků kmene a během jedné ze svých cest je rozvezl po Gwendarronu. Každému vybral řemeslo, pro které měl podle jeho názoru předpoklady, a sehnal mu mistra, u kterého žil a pracoval jako učedník. Zlatem mistrům zaplatil náklady na stravu a ubytování. Tak jsem se dostal k panu Teufelovi. Byl to nurnský kronikář, příležitostný kouzelník a tuze moudrý pán. Pan Teufel se ve své práci vždycky snažil přijít na příčiny. Jak se z mladého nadějného kouzelníka stane odporný nekromant? Co vede někoho riskovat život, aby ho vzal svému bližnímu? Nebo co způsobuje živelné katastrofy? Studoval všechno možné, ačkoliv nic příliš hluboce. Tuhle lásku k vědění přenesl i na mě, ačkoliv dnes jsem už dál. Pochopil jsem, že svět jen tak nezlepšíte. Málokdo na základě vašich argumentů změní svůj názor, většina lidí potřebuje, abyste je nejdřív přesvědčili, že stojí za to poslouchat právě vás. Ať už pomocí kouzel, mečů, zlata nebo silou osobnosti. Navíc se nedá srovnávat zkušenost získaná čtením s opravdovým prožitkem. Už jsem se zmínil, že pan Teufel byl kouzelník. Ve světě dnešních zkušeností je to asi přehnané slovo. Uměl jenom jedno kouzlo a používal ho k rychlejšímu přesunu po domě. Naučil mě ho a časem jsem se přiučil ještě pár dalších triků. Těžko tomu můžu říkat magie, po tom co jsem měl tu čest vidět v akci Zarna s Worrelem”.

“No já myslím, že na krolla to bylo až až”, opáčil Otakáro. “Já třeba nikdy žádného krolla kouzlit neviděl. Vlastně jsem o něčem takovém ani neslyšel. A kde ses vzal tady v týhle díře?”.

“Víš, můj život v Nurnu nebyl příliš

společenský. S místními krolly jsem nějak nenacházel společná témata a studenti na mě hleděli jako na exota. Ne, že by mě to tenkrát nějak vzrušovalo. Jednou do roka jsem se přidával k náčelníkovi při jeho obchodních cestách a trávil pak měsíc u rodičů. Před rokem se ale všechno změnilo, když můj mistr náhle zemřel a já se ocitl bez prostředků. Rozhodnul jsem se, že je čas podívat se trochu po světě, a přidal se ke karavaně směřující do Wallimoru. Cestou jsem dělal všechno možné - pomáhal jsem obstarat koně, opravit prasklé kolo i připravit jídlo. Ve Wallimoru karavana končila, já jsem ale ještě stále toužil poznávat nové kraje. Po letech strávených studiemi ve městě jsem plnými doušky nasával svobodu a volnost. Tak jsem se nechal lákat kortskými verbíři a bral to jako možnost, jak se podívat ještě dál. V Kortu to ale neproběhlo tak úplně podle plánu. Hned po vylodění nás nechali projít pod zvláštní bránou, která spustila poplach. Sice tomu asi příliš nevěřili, ale zrovna potřebovali zvýšit produkci azurionů, a tak jsem byl prohlášen za kouzelníka a internován. O čase stráveném v Dreblinegu se mi nechce moc mluvit, nejradši bych na to všechno zapomněl. Naštěstí jsem tam nemusel strávit moc času, než se mi naskytla příležitost k útěku”.

“No to je příběh jak z románu”, ozval se z pod deky Kierke a mohutně zív. “A zavřete už hubu, chceme se vyspat”.

Kapitola 9. - Boj a smír

Druhý den družina prolezla do hrobek a postupovala k východu. V hrobkách se sice opět ukázalo několik příznaků, ale ti byli okamžitě postříleni. U Malikovy sochy se družina utábořila a zneviditelněný Zarn se vydal na průzkum.

Vrátil se za hodinu s tím, že u východu hlídkují vlci. Kolik jich bylo přesně nevěděl, jelikož většina byla zjevně neviditelná. Navíc mezi sebou měli hobity, takže nebylo možné nepozorovaně proniknout. Pak družinici vyslali Zaretuka, aby šel vyjednat výměnu Timbamčuka za Frivaé. Bylo mu sděleno, že Timbamčuk bude v případě jeho zrady popraven. Neviditelný Zarn šel za Zaretukem pokusit se vyslechnout vlčí poradu.

Zatím dostal Jorchen povolení od vůdce vyslechnout Timbamčuka a zjistit, kde se nalézá Puklina. Pro tento účel si hraničnick vytáhl z batohu speciální palečnici. Pak položil zajatci na klín mapu a do jedné ruky mu vrazil brk, načež na druhou připnul palečnici. Párkrát utáhl a mučený se nelidsky rozeřval.

“Tak kde je Puklina? Maluj”, řval na vězně Jorchen a Timbamčukova ruka pod čarovnou

mocí palečnice sama, jakoby proti vůli majitele, postupovala po mapě, kde načrtla neznatelný křížek.

“Pozor, něco drží”, vykřikl náhl Worrel. Bylo pozdě, Timbamčuk náhle zmizel. To ledabytle prohlédaný Zaretuk dokázal ukrývat azurion a v nestřeženém okamžiku ho Timbamčukovi předa. Na spekulace ale nebyl čas. Zhora se ozval strašlivý Timbamčukův křik, jelikož měl stále nasazenou palečnici. Worrel neváhal a zmizel také. Tak zůstal dole z kouzelníků jen Babrak. Ten se sice pokusil kouzlit, aby se nahoru dostal také nějaký válečník, ale nervozita krollovi svázala ruce a on kouzlo pokazil. Tak se ostatní rozběhli na dlouhou cestu po spirálovité cestě kolem obřího sálu, jen Dwany vypil jakýsi lektvar a pomalu začal stoupat podél stěny.

Nahore se Worrel a Zarn pustili do rvačky s Timbamčukem, ale kouzelníci v boji na blízko tahali zjevně za kratší konec. Navíc se od východu z řevem začali blížít další vlci, takže kouzelníci byli rádi, když se jim podařilo pomocí magie zase zmizet.

Dwany se už už dostával k Timbamčukovi, když se objevila Zelena a vyřkla jakési kouzlo. Hobitovo tělo se zkřivilo křečí a v ochromení začalo pomalu klesat zpět k zemi. Naštěstí stále fungoval účinek lektvaru, jinak by si Růžička zřejmě při pádu srazil vaz. Ke řvoucímu Timbamčukovi vzápětí doběhl Zaretuk a konečně mu sundal palečnici.

Když viděli situaci, obrátili se ostatní Nurnští na útěk zpět dolů. Obur nadopovnaný jakýmsi lektvarem skočil za Dwanym a dole se také zničeho nic objevil Habib. Oba se zmocnili bezvládného válečníka a jali se ho svazovat. Otakáro a Jerome zespodu střelili, ale jejich šípy neměly valného účinku, navíc vlci začali střelbu opětovat a lovec hlav padl bezvládně do prachu. Naštěstí byl jen v bezvědomí. Družiníci se začali stahovat do postraních kobek, neboť vlci měli jasnou převahu.

Zeshora se však ozval Zelenin hlas, že mají zajatce a chtějí vyjednávat. Jednání se ujal klidným hlasem Hadrigern, a dohodlo se, že se tři zástupci Nurnských sejdou s trojicí vlků na půli cesty. Pak se dobrodruzi usadili k poradě. Bylo sice potřeba odhánět neviditelné vlky, kteří se pokoušeli proniknout blíž, ale přesto se družina shodla, že se za žádnou cenu nedá odzbrojit a bude požadovat vrácení živého a zdravého Růžičky. Za těchto podmínek přistoupí na všechny návrhy vlků.

Během dohadování podivně mlčel vyčerpaný a nemocný Worrel. Nakonec prohlásil, že skládá vůdcovství, zabalil se do deky a uleh do kouta. Na novou volbu vlků zdale nebyl čas, a tak se zbytek družiníků shodl, že zatím povede družinu Zarn. Ten se také s Vestou a Kierkem odebral na jednání s vlky.

Tam měla hlavní slovo Zelena. Bylo jí jasné, že družiníci již nemají ve vlky důvěru, ale

navrhla, aby obě strany začaly znovu od začátku. Ona má od Karabaše úkoly a plánovaná akce je již v běhu. Požaduje proto od Nurnských splnění psledního úkolu, a sice útoku na Dreblineg. Pak garantuje družině volný odchod, doprovod ze země a pannu Frivaé. Nurnští se skřipěním zubů souhlasili. S ohledem na vývoj situace chápali, že dopadli ještě dobře.

Dobrodruzi tedy přesunuli svůj tábor k vlkům a Zelena jim vložila svůj plán útoku na Dreblineg. Ona sama má velení nad skupinou, která projde jeskyněmi. Tu posílí další vlci, kteří jsou již na cestě. Plán je prostý, zaútočit a vyhrát. Vlci se vyvalí z jeskyní a ozbrojí vězně. S jejich pomocí pak zpacifikují posádku. Útok zahájí Karabaš, který se svými muži přijede zásobovacím vozem naplněným výbušninami zvenku a odpálí ho. Odhadem je po útoku čas čtyři až pět hodin, než dorazí kortská armáda z nejbližší posádky.

Samotní Nurnští budou mít za úkol zaútočit na opevnění se šípomety rozestavené kolem roklíny a postupně je likvidovat. Uprostřed by se měli setkat se skupinou, která vyrazí proti nim z druhé strany. Zelena zatím zajistí osvobození a ozbrojení vězňů. Všichni se pak stáhnou jeskyněmi pryč a vyhodí za sebou doly do povětří, což bude mít na starosti Obur. Jak se skoro dvě tisícovky vězňů spolu s vlky nacpou v tak krátké době do jeskyní nebylo jasné, ale Zelena v tom zjevně problém neviděla. Řekla, že se tam zajatci vejít musí.

Družiníci se pak sesedli kolem ohně a nechali si Babrakem pečlivě popsat střelecká stanoviště. Otakáro připravil nějaké výbušniny a střelci si rozdělili zápalné šípy. Pak nastala voba vůdce, ze které vyšel jako vítěz Jorchen Kierke. Překvapený hraničnick navrhl popravit Otakára, ale jeho vřpu se nikdo nezasmál. Situace byla příliš vážná. Všichni šli spát brzo, neboť únava byla značná a zítra je čekala namáhavá cesta podzemím zpět do Dreblinegu.

Kapitola 10. - Útok na Dreblineg

Po dvou dnech putování podzemím se skupina dostala znovu k dolům pod táborem. Vlci šli první, aby rozšířili úzkou chodbu vyhrabanou Nurnskými v závalu, a tak mohli dobrodruzi celý den odpočívat. Před vstupem do dolů vyzvala Zelena všechny kouzelníky, aby vyčerpali svou magii, kterou v tábore stejně nebude možné ovládat. Babrak to pochopil doslovně, a zakrátko chodbu zahalil dusivý šedý dým. Mezi některými vlky na chvíli vypukla panika. Naštěstí se dým brzo rozplynul a krollovi bylo řádně vyčíněno. Ostatní kouzelníci raději zneviditelnili většinu družiny. Zelena

družiníkům ještě jednou zopakovala plán a jejich úkol, a pak družina znovu vnikla do dolů pod Dreblinegem.

Kierke přidělil kouzelníkům místo v dole, kde měli hlídat únikovou cestu. Při útoku by stejně nebyli co platní a jen by riskovali život. Ostatní neviditelní dobrodruzi se připravili k útoku. Kolem sebe spíše tušili hordu většinou neviditelných vlků. Jako první vyrazil neviditelný Timbamčuk se skupinou vlků do sousedního dolu, kde měl pracující trestance přimět ke vzpouře.

Čekání se vleklo. Několik hodin ve tmě a vlhku nevlídného dolu na náladě nikomu nepřidalo. Až před polednem Dreblinegem otrásla ohlušující exploze. Nebylo pochyb, že Karabašovi lidé zahájili útok. Numští se vyřítili z dolu splnit svůj úkol. Šest hrdinů ve válce, které nerozuměli a jejíž výsledek jim byl ukradený. Cestou viděli, že někteří vlci a vězni se již pustili do krvavého boje s dozorcí.

Když družinici dorazili k prvnímu stanovišti, ukázalo se, že vstup dovnitř chrání bytelné dveře. Narychlo byl domluven plán, že Dwany vykopne dveře a Otakáro hodí dovnitř jednu ze svých výbušnin. Tak se také stalo, ale bomba zničila jen vybavení přízemku včetně žebříku do patra, kde byl umístěn šípomet a dlela tam i jeho obsluha. Vojáci si všimli zviditelněných dobrodruhů pod svou střílnou a začali střítat, ale nečekaná palba dosud neviditelných družiníků jednoho zabila a ostatní se stáhli z dohledu.

Dobrodruzi chvíli horečně diskutovali, jak postupovat. Jerome zatím začal šplhat po zdi, aby se dostal nahoru k nepřítelům, ale ti si ho všimli a srazili jej zpátky dolů. Pomocí azurionu se nahoru nakonec přesunul Dwany a zbylé dva vojáky pobí. Mezitím se však objevili jiní dva vojáci dole, když přiběhli na pomoc. Těm se do cesty postavil Thygram a za pomoci střelců se je podařilo rychle zlikvidovat.

Numští tak obsadili první střeleckou věžku a zamířili k další. Tu navrhl Otakáro odpálit silnější výbušninou, a tak se zneviditelnil azurionem a bombu tam odnesl. O chvíli později otrásl Dreblinegem silný výbuch a střílna se proměnila v doutnající trosky.

Nadšen úspěchem, vydal se Vesta vyhodit do vzduchu i třetí věž, která zakrátko též zmizela v oslnivém výbuchu. Jak se ale ukázalo, plán vlků příliš nevycházel. Místo věžňů, jak bylo domluveno, obsadili první střílnu opět kortští, někteří vojáci pak vyrazili směrem k dobrodruhům. Na úzkém ochoze ale nemohli nepřátelé využít svou převahu a Dwany s Thygramem v čele podporování střelbou ostatních s jejich likvidací neměli vážné problémy.

Ani ve zbytku tábora se však situace nevyvíjela ve prospěch útočníků. Dreblineg byl stále pod kontrolou dozorců, většina věžňů ležela na zemi s rukama za hlavou. Několik bojujících skupinek sotva odolávalo soustředěným útokům vojáků. Skupina

vlků, která měla likvidovat střelecká stanoviště na druhé straně ochozu, nebyla nikde vidět. Po krátkém dohadování, zda postupovat dále nebo se probít zpět, rozhodl vůdce, že podle plánu Numští zaútočí na další střílny. Pokud se podaří všechny zničit, dostanou se tak dobrodruzi zpět ke vstupu do dolu, kde se snad kouzelníkům podaří udržet ústupovou cestu.

Jelikož Otakáro už neměl další silné výbušniny, bylo nutné vzít věžku útokem. Dwany rozkopl dveře a vpadl dovnitř následován Thygramem. Dobrodruhy poněkud překvapilo, že na tomto stanovišti se nalézalo šest vojáků, takže následoval namáhavý a krvavý boj. Trpaslík Thygram zraněný v předchozích střetech, minul svého soupeře a jeho sekera narazila do zdi, až odlétla sprška jisker. Jeho protivník využil ztráty rovnováhy a zabodl mu meč do břicha takovou silou, že prorazil jeho kroužkovou košili. Vystříkla krev a trpaslík se zhroutil na podlahu. Voják se ze svého úspěchu neradoval dlouho, neboť se do něj zabodly dva šipy a ve dveřích se objevili Jorchen a Cindren. Dwany zatím proklál dva další vojáky. Pak se ozval nahoře výbuch, když Vesta metnul svou lehčí výbušninu do patra. Na to Růžička hbitě vylezl po žebříku a dorazil zraněné.

Po boji dobrodruzi zjistili, že Thygram je mrtev. Zraněný trpaslík totiž nikoho nepožádal o vyléčení ani nepoužil léčivý lektvar, které před útokem přiděloval Vesta, a přesto se vrhl do boje. Ostatní družinici ohodnotili jeho smrt jako veskrze zbytečnou a vůdce nařídil Skuldovi, aby trpaslíkovu mrtvolu táhnou sebou k řádnému pohřbu. Jerome k překvapení všech začal protestovat, touže se nechťené zátěže zbavit. Kierke však zůstal neoblomný.

Zatímco Jorchen a Cindren ošetřovali nejvážnější rány, bylo dohodnuto pokusit se na další střílnu odpálit naváděnou rachejtli. Bylo však třeba místo označkovat, k čemuž byl vybrán neviditelný Al-Rahem. Ten také vyrazil splnit úkol. Po chvíli se však vrátil, že další stanoviště je bez posádky. To byla zjevně příčina, proč v této věžce bylo tolik vojáků. Assuaenec se tedy vydal k další střílně, úspěšně se vyškrábal nahoru k šípometu a doslova před zraky nic netušících vojáků palících po vězních dole rozlil značkovací tekutinu.

Zbytek družiny zničil šípomet v prázdné střílně, aby se ho nemohli vojáci znovu zmocnit, a pak postupoval dále. Brzo se ozval Al-Rahem, který nahlásil úspěšné splnění úkolu, a tak Otakáro připravil rachejtli. Jelikož potřeboval svůj výtvor při odpálení o něco zapřít, nařídil vůdce prostorožekmu Skuldovi, aby podepřel rachejtli vlastním tělem. Prvotní zášleh lovce lebek lehce ožehl, ale pak už se raketa ladným obloukem snesla k věži a vybuchla.

V nacvičené formaci přeběhli družiníci ke střílně a Růžička vpadl dovnitř, zatímco střelci ostřelovali nepřátele a bránili jim vystřelit hlavu zpoza žbrlení. Popálení a ožehnutí vojáci nedokázali vzdorovat dlouho, takže další stanoviště bylo zakrátko dobyt.

Zbývalo poslední, ale to bylo neobsazené, takže dobrodruzi jen zničili šípomet. Zůstala zde také mrtvola Thygrama, jehož zavalité tělo bylo na hubeného Skulda příliš těžké a vůdce se rozhodl neplýtvat dalšími družiníky na odnesení mrtvol. Družiníci pak navázali lano a spustili se z ochozu zpět ke vchodům do dolů.

Situace v táboře se zatím změnila. Vězni se konečně dokázali zorganizovat a jejich masa smetla dozorce, takže tábor byl nyní v rukou vlků. Numští tedy vstoupili do dolu a našli tam lelkující kouzelníky. Proti očekávání zde nenastala tlačenice věžňů, zatím jen pár trestanců odnášelo raněné. Kierke a Otakáro se tedy vydali znovu ven k někomu kompetentnímu zjistit, jak vypadá situace.

Dvojice zjistila, že většina vlků se nyní věnuje rabování kasáren, zejména balení získaných azurionů. Ty byly patrně hlavním důvodem útoku, osvobození věžňů sloužilo jen jako šikovná zástěrka. Dobrodruzi zaslechli, že při útoku padlo zhruba osm stovek věžňů a stovka vlků. Útok byl zjevně proveden masově a množství útočníků se převaloilo přes vojáky. Záhy se objevil Karabaš zářící spokojeností, který nařídil evakuaci. Jorchen se tedy vrátil k ostatním, zatímco Otakáro s Oburem připravili odpal k zasypání dolů a znemožnění pronásledování.

Když se dobrodruzi zase sešli v plném počtu, byla cesta do Dreblinegu už odríznuta. Nikdo ostatně nepřehlédl detonaci, která otrásla skalou a rozvířila prach v důlních chodbách. Numští se pak hodlali odebrat do jeskyní, ale v tom jim zabránil oddíl vlků v čele s jistým Ražukem. Došlo k hádce, kterou vyřešil až Karabaš. Ten dal k zlosti dobrodruhů za pravdu Ražukovi. Pak nařídil dobrodruhům postarat se na zpáteční cestě o bezpečnost Obura a nosičů získaných azurionů a vytvořit zadní voj. Cesta povede k Malikově soše, kde Karabaš přednese projev. Se svou obvyklou neupřímností se pak Karabaš omluvil vymlouvaje se na okolnosti. Nakonec prohlásil, že Numští dostanou, co zasluhují, což byla poněkud dvojznačná formulace. Karabaš pak odkvačil a Numští se pod vedením černého Obura zařadili na konec davu osvobozených věžňů.

Cestou vypadal Obur stále nešťastnější a neustále pil. Ukázalo se, že má několik lahvi velmi kvalitního koňaku, o který se přátelsky podělil především se svým kolegou Otakárem, ale i s ostatními dobrodruhy. Jen Jorchen a Zarn přesvědčení o své nadřazenosti nad černým trpaslíkem se s ním

odmítali bavit, natož s ním pít. Obur v opilosti přiznal, že uvažuje o opuštění vlků. Karabaš totiž hodlá odvézt uloupené azuriony do Zulharadu, a on je zásadně proti. Zulharad any nenávidí.

Kapitola 11. - Projev a Amon-Súr

Za dva dny dorazila skupina do domu v trpaslických hrobkách s Malikovou sochou uprostřed. Obrovská místnost se zcela naplnila uprchlíky a vky. Obur skupinu ani zde neopustil a usadil se se svou láškou vedle ležení dobrodruhů. Neviditelný Zarn byl vůdcem poslán ven zkontrolovat situaci. Vrátil se za chvíli s tím, že venku je klid a liduprázdno, jen vydatné prší.

V ležení Nurnských se objevila také další tvář. Mezi osvobozenými vězni totiž Worrel poznal jistého elfa, kterého viděl před časem v Nurnu. Byl to divadelní ochotník Malwe. Se svou kočovnou společností se vydal hrát na jih, ale když dopluli do Jerezu, byl tento elf zatčen a odsouzen na doživotí v pracovním táboře.

Celá výprava se již shromáždila v hrobkách, když se na soklu Malikovy sochy zhmotnil Karabaš. Vedle něj se objevila Zelena a na podstavec se vydrápali také Sindh a Timbamčuk. Obur odmítl lézt nahoru a jen si znovu vydatně přihnul z lahve. Karabaš si gestem vyžádal pozornost a začal mluvit.

“Moji draží spolubojovníci! Soudružníci! Jsme u cíle! Vrátili jsme se z místa, na které nesmíme zapomenout. Nesmíme zapomenout na místa, kde spousta z nás nalezla smrt. Jenom proto, že se narodili s darem čarovat, byli nahnáni na toto místo pracovat a potit krev. Moji draží, v této chvíli není doba na hašteření. Musíme táhnout za jeden provaz. Zde jsme se sešli u hrobů, zde musíme začít nový život. Máme spojení, kteří nám pomohou začít znovu, spojení z východu.”

Karabaš se odmlčel, aby jeho slova ještě chvíli znějící ozvěnou dómem získala větší pádnost. Obur si nad láškou pálenky pod vousy něco nesohlasně mumlal, ale nebylo mu rozumět. A Karabaš pokračoval.

“Kortský pronárod se zaštiťuje slepou vírou v boha, ale ta ho přivede k neštěstí a smrti. Amon-Súr je nic. Uvidíte, že až tam budeme, svobodní, bude se žít dobře bez nějakého boha. Přijdou lepší bohové. I lepší časy...”

Karabaš rozpráhl ruce a začal mávat. Lidé jako v tranzu tleskali a hlasitě křičeli. Pak Karabaš gestem dav znovu utišil a chtěl pokračovat v proslovu, ale přerušil ho hluboký zvuk, který naplnil dóm. Znělo to jako hrdelní řev odněkud zeshora. Pak se v ústí chodby vedoucí na povrch objevila dračí hlava.

Vypukla panika. Někteří lidé stáli na místě neschopni se pohnout, zatímco jiní se rozprchli po místnosti a běhali kolem jako šílení. Kierke nařídil okamžitý ústup do elfích hrobek a jeskyní. Zatím z drakovy tlamy vyšlehl plamen a ozářil obrovského muže s křídly pomalu klesajícího volným prostorem od stropu. Trísáhový obr zařval něco kortsky, a pak šlhl mečem, z něhož vyšlehl plamen a sežehl několik přihlížejících. Z bočních chodeb vedoucích k hrobkám se vyvalili muži v samafích rudých zbrojích a začali bez milosti pobíjet kohokoli, kdo jim přišel pod ruku.

Nurnští vpadli do elfích hrobek, kde vůdce nařídil nepustit dál nikoho z cizích, a hned přetáhl přes hlavu jednoho vězně, který se snažil prodrat trhlinou ve zdi. Dovnitř se tak s vlků dostal jen Obur, který se družiníků na útěku držel. Ten také přišel s nápadem uniknout do jeskyní a odpálit za sebou vchod, což s Vestovou pomocí také provedl.

Dobrodruzi se usadili za zbořenou zdi připraveni k obraně, kdyby se někdo pokoušel proniknout zkrz zával nebo jezírko. Ještě dlouhou dobu k nim pronikaly tlumené zvuky boje z hrobek a jezírkem občas problesklo nějaké světlo. Když vše utichlo a nastala naprostá tma, zdálo se bezpečné rozsvítit lucernu a zjistit ztráty. Chyběl jen Zarn, navíc byli s družinou černý Obur a ochotník Malwe. Nyní bylo třeba zvážit možnosti a rozhodnout se, co dál.

Otakáro vyzval Obura, aby vykopil, co ví. Černý trpaslík si chvíli srovnával myšlenky. Zjevně také pořádně nechápal, co se to vlastně stalo. Pak začal vyprávět. Vypravoval o tom, jak poznal Karabaše. To bylo ještě v době, kdy nenosil vlčí masku. Karabaš pocházel ze Zulharadu a právě on měl hlavní zásluhu na sjednocení odboje v Kortosu, proto se stal hlavou vlčí rady. Mezi vlky však zůstal jediným zulharad'anem a příliš se svým původem nechlubil, jelikož zulharad'ané byli v Kortosu pokládáni za nepřátele, a to i mezi povstalci. Občas do Zulharadu cestoval a získal tam i svou vlčí masku, artefakt nesmírné moci, který nějakým způsobem srostl se svým nositelem. Obur jednou s Karabašem v Zulharadu byl. Pluli lodí z Jerezu směrem na jihovýchod prodat tam azuriony, které vlci těží v Puklině, a nakoupit zbraně a další vybavení. V Zulharadu azuriony používají k ovládání nemrtvých. Mají tam totiž otroctví, kdy otroci pracují zaživa, a pak rovněž po smrti. Vládne tam jakási centrální moc a mluví tam podivnou řečí odlišnou od kortštiny. Kortští chtějí do Zulharadu vpadnout, proto shromažďují lodě a vojáky. Obur však netušil, jak chtějí kortští Zulharad porazit, neboť ten je několikanásobně větší než Kortos.

Obur začal o Karabašovy pochybovat při jeho proslovu k radě před útokem na Dreblíne. Tehdy přiznal, že pracuje pro zulharadskou moc.

Předložil také plán na zmocnění se azurionů, které chtěl dopravit do Zulharadu. Obur si domyslel, že Karabaš vykonával zulharadské rozkazy od samotného začátku. Nešlo mu o vlky, šlo mu o oslabení Kortosu, na který si Zulharad činil zásluku, a také o azuriony potřebné k ovládání nemrtvých. Ty Karabaš pravidelně dodával a měl prý také slíben post místodržitele, až se Kortos podrobí. Zatím bylo jeho úkolem provádět sabotáže a sbírat informace.

S tím, co se stalo v Malikově domě, však Karabaš patrně nepočítal. Podle Obura byli vojáci samaři z Erzurumu, drak byl llandris a okřídlená postava Amon-Súr. Do této chvíle Obur v Amon-Súra nevěřil, ale tento vypadal dost skutečně. Také vzájemné spojení boha a draka, který proti sobě měli bojovat, bylo na pováženou, ale trpaslík se nesnažil skrývat, že situaci nerozumí. Nurnští zrovna tak.

Oburovo vyprávění už bylo u konce, když se z hrobek ozvaly dva výbuchy a země se zachvěla. Pak bylo ticho. Dobrodruzi čekali ještě několik hodin, ale nic dalšího se nedělo a neobjevoval se ani Zarn, a tak se vůdce Jorchen a kroll Babrak vydali zpět na průzkum. Vybráni byli proto, že oba vládli šestým smyslem tajemného sluchu a nepotřebují tudíž světlo.

Dvojice odvážlivců proplavala jezírkem zpět do hrobek a po tmě postupovala chodbami. Podlaha byla pokryta nehybnými těly, zjevně zde došlo ke strašlivému masakru. Náhle dobrodruzi zaslechli, jak se jedno tělo pohnulo a zamířilo k nim. Podle bručivých zvuků usoudili, že to nebude Zarn Hadrigem, a tak vy pálili blesky ze svých azurionů. Fialový záblesk osvětlil strašlivou postavu ghúla, který se naštěstí sežehnutý zhroutil mezi mrtvolu na zemi.

Průzkumníci postupovali dále a zablédli ještě několik nemrtvých pochutnávajících si na mrtvých tělech, ale vyhýbali se jim, až dosáhli Malikovy sochy. Všude byla tma a po zemi poházené mrtvolu. Dvojice se tedy vydala nazpátek, přičemž byla ještě dvakrát napadena, ale azuriony s blesky vykonaly své a odvážlivci se šťastně vrátili k čekajícím družině.

Tam Otakáro připravil několik svitků na ochranu před nemrtvými a družina se podvodním vchodem vrátila do hrobek. Chránění magií před odpornými ghúly pronikli družiníci znovu do Malikova domu. Tentokrát si družiníci posvítili, takže se jim naskytl pohled na pobítá a sežehnutá těla poházená po podlaže. Vlci a vězni byli promícháni, když jejich vzrati bili každého hlava nehlava.

“Bud'te zdraví. Co vás tak zdrželo?“, ozval se odněkud zeshora známý hlas patřící Zarnu Hadrigernovi. Jorchenovi ukápala slza dojetím a

úlevou, že je jeho velký elfí vzor živ a zdrav. Zarn zavolal, že nemrtvých je v okolí asi čtyřicet. On sám se ukryl nahoře nad stezkou a družiníci se k němu neprodleně vydali. Elf měl ze setkání nelíbenou radost, řadu hodin strávil sám ve tmě nevěda, co je s ostatními a zda ho neobjeví nějaký ghúl lačný pochutnat si na jeho mase. Zarn zvědavým soudruhům povyprávěl, co se v domě dělo po jejich úniku.

Když Amon-Súr zaútočil, byl Zarn neviditelný na točité cestě vzhůru, kde hlídal únikovou cestu. Viděl družiníky prchající do hrobek, ale neměl čas se k nim dostat, proto zalezl do nějaké temné díry a vše zdál pozorovat. Karabaš byl během svého projevu na katafalku nějakým způsobem ochromen, protože celou dobu nebyl schopen se pohnout. Zelena zmizela, ale kam se poděl Timbamčuk a Osman Sindh si Zarn nevšiml. Viděl, jak samaři podporování drakem a Amon-Súrem pobíjeli vše živé. Vlci a uprchlíci ve zmatku prchali hledat úkryt v temných hrobkách, nikde se nikdo nezmohl na jakýkoli vážný odpor.

Když byla místnost vyčištěna, přilétl Amon-Súr ke Karabašovi, chytil ho pod krkem, a pak mu nasadil obojek a okovy. Spolu se samary pak odtáhli ven z katakomb táhnouce ječícího Karabaše s sebou. Zůstali jen Zelena a llandris, kteří likvidovali všechny přeživší, které ještě našli. Když už nebylo nikoho živého, odešli také. Vrátil se však Amon-Súr, který seslal jakési kouzlo a rázem povstalo čtyřicet mrtvol, nyní ghúlu. Na jeho pokyn se hladově vrhli na mrtvolu povalující se všude kolem. Podle občasných výkřiků sem tam ulovili i někoho dosud živého.

Amon-Súr pak odkráčel a posléze jeden výbuch zavalil přístupovou chodbu a další zbořil a zatarasil zastřešující kopuli domu. Zarn se vydal na průzkum a zkusmo se pokusil kouzlem přemístit za zával. Ocítl se však přímo před hlídkujícím samarem, a jen se šťastím se dalším kouzlem přemístil zpět dříve, než ho tento stačil udeřit kinžálem přes hlavu. Během této krátké chvíle si stačil jen všimnout, že o kus dále táboří armáda samarů, zjevně hlídkující, zda se někomu přeci jen nepodaří dostat se ven. Pak už jen čekal, zda se pro něj Nurnští vrátí.

Kapitola 12. - Puklina

Po vyslechnutí Hadrigernova vyprávění nařídil vůdce postřílet ghúly, kteří se nakupili kolem magické ochrany chtiví zaútočit na družinu. Pak se začalo diskutovat o možnostech úniku. Proniknout za zával byla zjevně sebevražda a čekání, až samaři odtáhnou, se mohlo protáhnout. Nurnští se ovšem chtěli dostat co nejrychleji do Pukliny. Průzkum trhliny ve stropě také k ničemu nevedl, neboť ani

kouzelníci neměli prostředky, jak prostor nad kopuli alespoň prozkoumat, natož tudy dostat ven celou družinu. Zbývala tedy jediná možnost, a sice pokusit se najít jiný východ někde v jeskyních. Dalo se předpokládat, že sakraši se nějak dostávají na povrch, navíc si Jorchen vzpoměl, že u vodopádu zahlédl něco podobného stopě velké kočkovité šelmy.

Nurnští se tedy znovu připravili na pochod a zamířili zpátky k jeskyním. Ghúlové se už neobjevili, a tak se družina v poklidu dostala do elfích hrobek. Mihotavé světlo lucerny si pohrávalo s představivostí dobrodruhů, vytvářejíc bizarní obrazy světla a stínu na pohřební výzdobě. Pojednou si Al-Rahem všiml, že víko jednoho z pradávných sarkofágů je poodšunuto. Snad některý z prchajících vlků hledal skryš před hněvem Amon-Súra a jeho samarů. Assuaenec se neudržel a v naději na snadný lup strčil ruku do rakve, snaže se mezi ostatky nahmatat nějakou cennost. Náhle ozvaly hlasité zvuky, jakoby se kámen sunul po kameni. A skutečně, ve světle lucerny se objevily mohutné kamenné sochy strážců hrobek, dosud nehybně střežící prastaré sarkofágy. Sochy zaútočily zboku a v nebezpečí se tak ocitla slabší část družiny, neboť jediný válečník Dwany byl vpředu. Al-Rahem, Jerome a Malwe nemohli dlouho odolat, ale všichni družiníci se kvapně hrnuli na pomoc. Otakáro byl ovšem ranou kamenné pěsti odhozen několik sáhů daleko. Socha se pak ocitla před Jorchenem, kterému se po tvrdém úderu vyrojily před očima zlatavé hvězdičky. To už se ale do boje prodral Růžička a několika dobře mířenými ranami proměnil sochy na šterk. Až na pár bolestivých modřin nakonec nikdo k vážnější úhoně nepřišel.

Následovala opět plavba skrz jezírko a známá cesta k vodopádu. Tam hraničník začal hledat stopy a skutečně našel otisky velkých kočících nohou. Po průzkumu okolí našli dobrodruzi nenápadný otvor ve skále. Museli se proplazit, ale proudící vzduch naznačoval, že o kus dál by mohl být východ. Nurnští se ocitli v jeskyni, kde se našlo mnoho množství rozházených kostí divokých koz a ovcí. A brzo bylo jasné proč. Vzduchem se mihlo mohutné tělo kočkovité šelmy, která se rozhodla vylepšit si jídelníček tučným dobrodruhem. Zaútočili celkem čtyři horští lvi, ale přestože byli někteří družiníci nepěkně pokousáni, nemohli se horští lvi s nurnskými hrdobci měřit. Konečně se ukázal býl něčím užitečný také Malwe, neboť měl zkušenosti s porcováním masa a vařením, takže si dobrodruzi, kterým už vážně docházely zásoby a poslední dva dny pojídali poslední zbylé suchary, pochutnali na pečené lvi kýtě.

Při prohledávání jeskyně byla nalezena tři koťata, která se dobrodruzi rozhodli vzít s sebou,

neboť Kierke tvrdil, že by možná bylo možné je vycvičit. U východu z jeskyně však družiníkům poněkud zatrnulo, neboť se ocitli na úzké římsě nad nejméně stosáhou propastí, a podobná byla také vzdálenost vzhůru. Skála naštěstí nebyla zcela strmá, a tak se Al-Rahemovi podařilo na ní vydrápat, byť to byl výstup zcela vyčerpávající. Ostatní družiníci pak vylezli jištění lanem též, a družina se po mnoha dnech strávených v podzemí, přerušených jen krátkým bojem v ponurém Dreblinegu, ocitla na krásné horské louce s malebným výhledem na okolní hory zalité zlatými paprsky odpoledního slunce.

Nebylo sporu o tom, že je nutno co nejrychleji zamířit do Pukliny. Tam měl v úmyslu dostat se také Obur, neboť v táboře měl ženu Barynu a syna Čabaje. Slíbil družině pomáhat oplátkou zato, že s ní bude moci opustit zemi a odejít do civilizovaných krajů. Kupodivu se za důvěru v trpaslíka přimlouval zejména Vesta, který první černé trpaslíky zařadil mezi druh skřetů.

Obur navrhl dvě cesty do Pukliny. Jednu přes hřebeny, náročnější, pomalejší, ale bezpečnější. Druhá vedla po cestě údolím, ale na ní hrozilo nebezpečí, že potkají kortské ozbrojence. Vůdce proto rozhodl pro delší cestu a Obura určil za průvodce.

Následovala několikadenní cesta kopcovitým terénem, při které Nurnští museli překonat prudká stoupání a klesání, prodírat se trnitými houštinami a přebrodit několik horských říček. Cestou nikoho nepotkali, několikrát zahlédli nějaké dávné trosky, ale Obur důrazně radil ruinám se vyhnout. V údolích také žily horské kozy, a tak se družiníci několikrát vydali na lov, aby doplnili tenké zásoby a posilnili se pořádným masem. Jednu noc zahlédl hlídkující Otakáro přeletět po obloze draka, ale byl daleko a dobrodruhů si vůbec nevšiml.

Osmého dne Obur konečně oznámil dobrodruhům, že nedaleko je hlídkové stanoviště, a asi tři a půl míle za ním se nalézá samotná Puklina. Nastala tedy porada o dalším postupu.

“Takže teď se vydáme do Pukliny pro šterbinu?”, zeptal se kroll Babrak.

“Zcela vážně tě Babraku žádám, abys nenazýval pannu Frivaé Šterbinou. Není to žádná šterbina, ale dáma”, pronesl vážně Zarn. “Takže opakuji, v Puklině nebudeme hledat šterbinu, ale pannu Frivaé”.

“Já bych se dopínožil někam poblíž Pukliny a tam to zapích”, prohlásil vůdce. “A pak bych vyslal černýho muže, aby to tam vočíhnul a domluvil. Je to přeci jenom člen rady, že jo. Ať se ukáže, jestli za něco stojí nebo ne”.

“A to se mi líbí, to je dobrý řešení, hodit to na nedružiníka”, zachechtal se Otakáro.

“Mě se na tom plánu nelíbí důvěra, kterou

tím Oburovi prokazuješ. Co mu zabrání nás naprášit, když ho chytěj? A třeba by se rovnou vzdal. Zrovna od tebe mi to nesedí”, zavrtěl hlavou Babrak.

“Je rozdíl mezi důvěrou a testem loajality”, zabručel Jorchen.

“Osobně bych vyslal na průzkum někoho neviditelného, pokud možno družiníka”, navrhl Dwany. “Riskovat život nedružiníka je sice vhodnější, na druhou stranu se nedá očekávat, že výsledek mise dopadne podle našich představ”.

“Připadá mi, že se moc spoléháte na tydle průzkumný neviditelný akce. Proč to neudělat klasicky, třeba přepadnout vůz ze zásobami, dostat se v něm dovnitř, s pomocí našich alchymistů rozpoutat ohňostroj a v nastalém zmatku zmizet?”, připojil svůj návrh Babrak.

“Ty kluku ušatá, začínáš se orientovat”, zajásal výbušninomilec Otakáro. “Jen se obávám, že nemáme čas čekat několik dní, než tu možná pojede nějaký dostavník”.

“Ten kroll mě začíná trochu děsit”, zašeptal vůdce při představě provedení Babrakova plánu.

“Dyt’ ani nevíme, jaká je situace v Puklině”, ozval se Al-Rahem. “Zelena o Puklině ví a dost možná tam už navedla tříšáhovýho pána s křídla a samarama. Pak tam najdem leda houby. A nebo se ještě nic neví a můžem tam normálně přijít s Oburem jako členem rady. Neutápěl bych se v hypotézách a poslal neviditelnýho průzkumníka. Klidně se na to hlásím. A až se zjistí, v jakým stavu se Puklina nachází, můžem se dohadovat, co dál”.

“V Puklině jsou rodiny vládních radních nebo hromada mrtvol. Puklina žije poklidným životem, je vylidněná nebo obsazená samary s Amon-Súrem a Ilandrisem. To jsou možné situace. Jo, je potřeba prozkoumat, jak to tam vypadá”, zhodnotil poradu Kierke.

Nakonec vůdce řekl Oburovi, aby se vydal do Pukliny zjistit situaci a případně zkontaktovat se s vlky. Obur žádal pouze o zneviditelnění, což zařídil Zarn. Z bezpečnostních důvodů však byli zneviditelněni ještě Babrak a Al-Rahem. Assuaenec měl za úkol sledovat Obura kvůli případné zradě, kroll, který jako jediný znal Frivaé osobně, se pak měl po elfce v táboře poohlédnout.

Zatímco byli průzkumníci pryč, seděla družina na skalnaté cestě a čekala, zbraně pohotově, kdyby se objevila známka nebezpečí. Hlídkující Kierke si svým šestým smyslem náhle všiml postavy mezi kameny, a v rychlosti se na ní pokusil udeřit psychickým kouzlem. Postava však zmizela mezi kameny. Jorchen ostatním naznačil, že je někdo sleduje, ale vypadalo to, že neviditelný nechová

neprátelské úmysly.

“Kdyby nám tak někdo přispěl radou”, pronesl náhle nahlas Zarn.

“Ano, kdyby nám tak někdo pomohl”, přidal se Jorchen, který pochopil elfovu hru.

“Už aby se tu objevil náš přítel Obur”.

“Taky mi chybí kapitán Obur, ten hrdina. Bez něj určitě nebudeme moci vyzvednout lidi z Pukliny”.

Takové a další věty se ozývaly od Nurnských, až se neviditelný nechal nalákat a promluvil též.

“Co jste zač?”, ozval ze hlas zpoza kamení.

“Hledáme Frivaé Gwarditovou”, zavolal v oplátku Zarn.

“Zmizela v bráně s ostatními. Mluvili jste o Oburovi. Kde je?”.

“Vrátí se brzo”.

Po chvíli dohadování se ozvalo štrachání mezi kameny a náhle se před Nurnskými zhmotnila postava zuboženého kudůka. Představil se jako Zarenga Rebenuk, vlčí radní a správce Pukliny. Byl špinavý a zjevně psychicky vyčerpaný. Začal nicméně dobrodruhým vyprávět o tom, co se v Puklině stalo.

Rebenuk spravoval Puklinu a staral se o těžbu azurionů. Jednoho dne přišel rozkaz přímo od Karabaše, aby se všichni bojeschopní muži vydali do Taškenových síní. V Puklině proto zůstali jen starci, ženy a děti. Po nějaké době se v táboře objevila Zelena. Byla potrháná a vypadala jako po boji. Sdělila vlkům v Puklině, že útok na Dreblinse se nezdařil a jsou jí v patách samari. Karabaš byl prý zabit a všichni lidé musí proto Puklinu opustit. Její projev byl prý velmi emotivní, ale sám Rebenuk u něj nebyl, věnoval se totiž dobývání azurionů, neboť narazil na slibnou žílu. Vše mu ale tlumočil jehopobočník Maraz.

Když se vrátil z dolu do tábora, viděl lid Pukliny ve frontě odcházet dolů k bráně, nebo co to bylo za věc. Rebenuk vysvětlil, že Puklina je podle legend dávným elfím sídlištěm. Uprostřed je dlážděné náměstí, a na něm stojí prastaré ruiny, mezi nimiž je ta věc. Zelena se prý o tuto věc dávnou zajímala. Podle legend kdysi existovala možnost přesunout se skrz tyto věci z místa na místo. Tato věc však prý nebyla přímo branou, jen souvztažnou brankou k opravdové bráně, kterou legendy označují jako Váles Dimoriel.

Při tom jménu ožil trindindolan Cindren a ptal se, kde by to místo mohlo být. Podle Rebenuka bylo někde blízko v horách. Cindren řekl dobrodruhům, že Váles Dimoriel v překladu znamená cosi jako ‘jižní les’, ‘místo nad lesem’, nebo také ‘pohled na daleké lesy’ či ‘les všude vůkol’. Je to staroelfský výraz a je obtížné jeho obsah přesně vystihnout.

Rabenuk pak pokračoval ve vypravování.

Zelena v elfích troskách cosi prováděla, až se objevilo něco jako brána. Zelena vyzvala lidi z Pukliny, aby prošli branou, že je to jediná úniková cesta.

Pak se však objevila Frivaé. Rebenuk upřesnil, že Frivaé nebyla v Puklině zajatcem, naopak pomáhala lidem léčením. Ten den však byla elfka nemocná, měla viditelné problémy s dýcháním a trápily jí horečky. Přišla však a prohlásila, že brány takto nefungují, někdo ji musí otevřít na druhé straně. Strašlivě se se Zelenou pohádaly. Zelena hystericky křičela, že Frivaé nemá vlkům co říkat, když je cizinka, a že skrz bránu vede jediná cesta pryč. Frivaé přes svou nemoc tvrdošíjně trvala na svém. A pak přiletěl drak.

Zelena překvapena nebyla a zavolala, že když to nepůjde po dobrém, půjde to tedy po zlém. Kdo nevstoupí do brány, bude sežrán Ilandrisem. Brána náhle zaplála a vyhmuly se z ní postavy v černých zbrojích. Byla to směs různých ras a nechyběli ani skřeti. Tito nepřátelští žoldáci obklíčili náměstí.

Frivaé zatím začala čarovat a zaútočila na draka. Byla to mocná kouzelnice, ale náhle ze tmy vyšlehl bílý blesk a srazil ji na kolena. Jen díky své magické moci byla schopna útoku alespoň částečně odolat, jinak by z ní zbyl jen doutnající škvarek. Padla však v bezvědomí na zem.

V tu chvíli se z nebes snesla další postava, velký okřídlený tvor. Amon-Súr. Lidé oněmneli hrůzou. Zelena pak nařídila všem, aby vstoupili do brány a zmateným lidem neschopným obrany nezbylo než uposlechnout. Branou odešli všichni obyvatelé Pukliny, zůstala jen ležící Frivaé. Amon-Súr ji chvíli pozoroval, a pak nařídil odnést ji též do brány. Puklina osiřela. Zůstali pouze Zelena, Ilandris a Amon-Súr.

Rabenuk to vše pozoroval, ale už při objevení draka vypil lektvar neviditelnosti, který pro jistotu nosil stále u sebe. Nyní se přiblížil na doslech, aby se pokusil něco vyzvědět.

Amon-Súr se zmenšil na normální velikost a křídla měl složena na zádech. Zelena k němu vzhlížela s očekáváním dalších rozkazů. Oslovila ho však jménem, a to nebylo Amon-Súr. Znělo Kalvoerm Sakratas. Muž se na ni vrhl, chytil ji za krk a zdvihl do výše. Zlostně na ni křičel, aby ho tím jménem již nikdy neoslovovala. “Jsem Amon-Súr”, prohlásil se smrtelnou výhrůžkou v hlase. Pak se Zelenou mrštil o zem a řekl jí, že má rozkazy, tak ať je jde vykonat. A dodal, že mají už jen dva týdny. Za dva týdny vše začne. Pak už nepromluvil. To se stalo před sedmi dny.

Družiníci si všimli, že Cindrenova tvář byla bílá jako křída a zvědavě se na něj zadívali.

“To není možné”, pravil Cindren a chytil se za hlavu. Když na sobě cítil zvědavé pohledy družiníků, pokračoval: “Kalvoern Sakratas je jméno ze starých časů. Sakratas byl nejhorší z nejhorších. Byl to elf, který přivedl skřety do Trindindolu. Ten muž je temnou součástí elfí historie. Pokud je stále naživu a je to skutečně on, rozhodně nežije život obyčejného člověka”.

“To je pravda, vždyť má křídla”, podotkl Jerome.

Cindren si oťel pot z oroseného čela, ale jinak si přerušení nevšiml. “Jméno Kalvoern Sakratas je spojeno s pojmem en Tolorain. En Tolorain byla dávná říše, tak obrovská, že nejde srovnávat s žádnou ze současných říší, zanikla však před více než tisíci lety. Celá říše byla postavena na magii, která byla tenkrát jiná než dnes, stokrát silnější a byla využívána ke stavbám, dopravě i boji. Elfové tehdy byli díky magii dlouhověcí. Tehdy byly všude brány, pomoci kterých se elfové přemísťovali a mohli tak vládnout světu. Každá brána byla střediskem určité oblasti a byla využívána k dopravě elfů, zboží i potravin na obrovské vzdálenosti. Dnes už se neví, kdo nebo co pád říše přivodil, ale nějak došlo k narušení rovnováhy, protože všechny brány en Tolorainu vybuchly. Skončilo to, jako když foukne. Po rozpadu bran i magie, ta mocná síla, oslabilo do dnešní podoby. Síť bran se rozpadla, zůstaly jen legendy”.

Cindren se odmlčel. Nechtěl zacházet do zbytečných podrobností. I z tohoto vyprávění bylo patrné, že Kalvoern Sakratas je tvor, kterému se Nurnští nemohou postavit.

“A co se stalo pak?”, obrátil se vůdce zpět na Rebenuka.

Kudůk ozřejmil dobrodruhům, že Zelena a Amon-Súr opustili Puklinu branou, Ilandris odlétl. Místo něj však přilétl jiný drak, který zřejmě dostal za úkol strážit bránu. Branou pak přišel gnóm, který pracuje v dole a těží azuriony. Ten čtvrtého dne prošel branou a natěžené kameny odenesl. Pak se vrátil a pokračoval v těžbě. Je dost pravděpodobné, že za další čtyři dny, to jest zítra, udělá to samé.

Rebenuk nakonec prozradil Nurnským, že strážní post vlků je prázdný a plný zásob, takže tam dobrodruzi přesunuli své ležení.

Časem se vrátili průzkumníci a sdělili ostatním, co už ti beztak věděli. Že v Puklině je drak. Právě si pochutnával na ulovených ovcích. Obur měl se setkání s kudůkem zjevnou radost, ale zachmuřil se, když se dozvěděl, že jeho žena a syn odešli branou.

Dobrodruzi se shodli, že na draka si nemohou dovolit zaútočit, proto přišel Otakáro s návrhem diverzní akce. Prohlásil, že ze zbytků svých výbušnin může vyrobit bombu. Nepříliš účinnou, ale

výbušnina by to byla a na draka by mohla s trochou štěstí stačit.

Byl proto schválen plán, kdy Hadrigern vezme bombu, Worrel ho teleportuje a zažádá draka, kde dotyčný položí bombu a přemístí se zpátky. Pokud drak přežije, družina zaútočí a dorazí ho. Otakáro za Oburovy pomoci tedy začal pracovat na bombě, kterou připravovali dlouho do noci.

Ráno se oba elfové z povzdálí sledování neviditelnými průzkumníky přesunuli na kraj Pukliny, kde skryti za kameny pozorovali odpočívajícího draka. V poslední chvíli však Zarn řekl Worrelovi, že se na úkol necítí, a zda by si nemohli role prohodit. Hadrigern nebyl žádný velký odvážlivec a pomyslením na nebezpečí, kterému by se vystavil při útoku na draka, se mu rozklepala kolena. Nechtěl ale věc probírat před vůdcem, a raději si počkal, až bude sám se Sovákem. Svou výřečností pak álfeimce neuvykáslému ze své domoviny na rétorické kličky přesvědčil, proč je lepší, aby bombu k drakovi umístil ten zkušenější kouzelník. Tím Worrelovi zalichotil a ten souhlasil.

Sovák tedy zapálil doutnák a čekal. Zarn rozpráhl ruce a zadrmolil zaklínadlo. Jeho nervozita se však přeci jen projevila. Dokouznil, a nic se nestalo. Worrel vytřeštil oči. V tu chvíli se dali přihlížející dobrodruzi na zběsilý úprk. Álfeimec naštěstí v poslední chvíli zareagoval a vytrhl knot, čímž bombu znehodnotil. Bylo nesmírné štěstí, že si drak ničeho nevšiml, jinak by Nurnská družina skončila patrně jako oběť. Otakáro měl celý den na opravu bomby, zatímco elfové odpočívali, aby se mohli pokusit o nápravu.

Babrák byl zatím vyslán hlídkovat do Pukliny, a po svém návratu nahlásil vůdci, že gnóm skutečně prošel branou, která se zavřela až po jeho návratu do dolu. Drak zůstal na místě a nedělal nic.

Ráno Jerome hlásil, že během své hlídky viděl draka odletět. Jorchen opáčil, že pokud se drak letěl v noci nažrat, je jisté už zpátky, a plán nezměnil. Elfové vyrazili s bombou do Pukliny a za nimi šel Babrák, aby podal svědectví, kdyby se zase něco zvrtno.

Tentokrát však akce proběhla přesně podle plánu a bomba vybuchla pod drakovým tělem. Družiníci zaslechli vzdálený výbuch a o chvíli později jim přiběhl Babrák oznámit radostnou novinu. Drak nicméně stále žil, přestože mu výbuch utrhl nohu a kus křídla. Vůdce tedy sesíkoval družinu do rojnice a nařídil útok na Puklinu.

Pochroumaný drak si ihned všiml nebezpečí a zlostně vychrlil oheň směrem k přichozím. Dobrodruzi však byli naštěstí ještě daleko. Na rozkaz se pak rozvinuli a zahájili palbu.

Drak se sice belhavým krokem snažil přiblížit se ke svým trýznitelům, ale těžce poraněn výbuchem nedokázal vzdorovat dlouho a pod záplavou šípů a šípek padl mrtev. Puklina byla dobyta.

Po zabití draka družiníci přesunuli ležení přímo do tábora, kde byli přiměřeně pohodlné ubikace vlčích vůdců. Otakáro s Oburem za pomoci ostatních vyvrhli draka, aby některé vnitřnosti použili k získání cenných alchymistických surovin. Ochotník Malwe se pro změnu pustil do pečení drakova ocasu, a připravil z něj lahodnou večeři.

Další dva dny Nurnští odpočívali v Puklině, dokonce si dopřáli koupel, když v bývalém Zelenině příbytku našli vanu. Většinu dobrodruhů však více potěšil nález peněz, které tu útočníci zjevně zapoměli, Jorchena pak měl největší radost z nálezů Zeleniných kalhotek, které pečlivě uschoval a každý večer před spánkem k nim číchal, aby nasál vůni krásné, byť podlé čarodějnice. Kouzelníci pak v mezidobí pilně zneviditelňovali ostatní, aby do brány vstoupila družina maskována, a Otakáro dokázal z rozličných nalezených předmětů smotnovat další bombu.

Kapitola 13. - Al-Drebekain

Čtvrtého dne dorazil podle předpokladů elementál k bráně. Všichni napjatě sledovali, jak do sebe gnóm hliněnou rukou hrábl a vytáhl zářící azurion. Ten vložil do jakéhosi d'olíku vedle brány. Brána se vzápětí rozzářila a jiskřily v ní modré blesky. Azurion samotný se rozpadl na prach, a elementál zmizel v bráně. Družiníci chvíli vyčkávali, než vydal vůdce příkaz k průchodu branou. Husím pochodem prošli všichni včetně Obura. Jen Rebenuk odmítl jít s družinou, což nikomu nevadilo.

Procházejícím hrdinům se chvíli zdálo, jakoby jim podlaha ujížděla pod nohama, ale po pár krocích se znovu ocitli na pevné zemi. Otepilo se. Družiníci se ocitli v místnosti podivného tvaru, jejíž stěny a podlaha jakoby byly polity glazurou. U stropu byla připevněna podivná průhledná trubice, kterou šlehaly modré výboje. Připomínala tepnu s proudící krví. Dobrodruzi nevěřili vlastním očím. Jakoby se ocitli v nějakém zlém snu.

Na kouzelníky padla neuvěřitelná tíseň a odmítli jít dále. Vůdci se teprve po hodné chvíli podařilo přesvědčit je, že není jiná možnost, u krola Babraka se dokonce musel uchýlit k vyhrožování. Družina se nakonec pohnula dále a vstoupila do bludiště chodeb, kterými vedla změř žil s neustále probleskujícími výboji. Otakáro pojednou pocítil neuvěřitelnou koncentraci magie, až ho díky jeho citlivým smyslům rozbolela hlava. Vydal se proto napřed na průzkum.

Hobit se vrátil za chvíli a sdělil ostatním, co viděl. Vpředu leží obrovská místnost, do které ústí aorta z okolních chodeb. Uprostřed cévního systému klesá k zemi šroubovitá žíla připomínající zkroucenou trubici destilačního chladiče. Tam v záři modrého světla levitují a víří azuriony. V prostoru jsou dva elementálové, malý a velký, a dále dvanáct stráží dohlížejících na pracovníky. Těmi jsou ženy a děti, které kleštěmi strkají do středověkého víru další kameny a posléze je vytahují nabitě ven a strkají do truhlic kolem. Ty pak jiní dělníci odnášejí pryč.

Cindren znovu zbledl jako stěna a prohlásil, že se družina ocitla v Al-Drebekainu, což je magický svěrač. Kvůli magickému svěrači přišli skřeti do Trindindolu. Cindren vysvětlil nepříteli dobře chápajícím družiníkům, že Iriu Váhes, bájný trindindolský hvozd, vyrostl za pouhopouhý den, a to právě díky svěrači. Svěrač nabíjel i legendární brány. Cindrenovi zaplály v očích tajemné plamínky, když říkal, že plány na stavbu svěrače byly uloženy v Trindindolu, ale ztratily se. Pokud je tady, pak je ho třeba zničit. Cindren prohlásil, že pokud družina tuto věc zničí, budou družiníci sedět u jednoho stolu s radou. Nebylo pochyb, že miní trindindolskou radu.

Zarn Hadrigern pravil, že věc je třeba zničit, ale bezpečně. Po zničení svěrače prý dojde k výbuchu, takže je potřeba stáhnout se do bezpečí. Bezpečnou vzdálenost odhadl na nejméně dvě míle od ohniska. Cindren oponoval, že svěrač se nerozpadne naráz a družina bude mít dost času stáhnout se.

Mezitím hlídkující Malwe nahlásil, že se chodbou blíží elementál s dvoučlenným doprovodem, a družina se tedy stáhla do boční chodby. Když kolem hlavní chodbou prošel gnóm následován dvěma vojáky, zeptal se Kierke družiníků na návrhy.

“Zaútočit a pobít co se hne, pak vyhodit rouru do lufu”, navrhl Otakáro a oči mu zajiskřily.

“Pobíle bych obranu kolem svěrače”, přitakal Zarn. “Svěrač bych určitě zničil, ale je třeba uvědomit si, že svěrač pak vybuchne”.

“Nejdřív bych prohledal okolní chodby, je to tu jako v bludišti”, rozvážně začal Dwany. “Udeřil bych, až budem vědět, co kde je a jak odtud. Ani nevíme, jestli v další chodbě nečká Amon-Súr”.

“Musíme si uvědomit, že Frivaé mezi zajatci být může, ale také nemusí”, pravil Malwe. “Já bych počkal do noci, jak se to vyvine”.

Jorchen se na něj pozorně zadíval. Nebylo jasné, jakou noc myslí, neboť v chodbách osvětlovaných problíkávací modrou září se nedaly denní doby zcela odlišit.

“Já bych lapil doprovod toho elementála”, navrhl Al-Rahem. “Jsou jenom dva. Ty bychom mohli vyslechnout, a pak teprve udeřit”.

“To je dobrej nápad”, pripojil se Jerome. “Pak prohledat okolí a najít cestu ven. A nakonec zničit ty trubky”.

Vůdce pečlivě vyslechl družiníky, a vydal rozkaz k okamžitému útoku. Nejprve chtěl na svěrače zaútočit rachejtlemi, ale řada družiníků nesusouhlasila kvůli možným ztrátám na civilistech, mezi nimiž by mohla teoreticky být i Frivaé, tak od toho ustoupil. Jeho návrh vrhnout se do boje byl nakonec korigován na vytvoření střelecké linie kryté Růžičkou, neboť právě střelci byli v současné družině nejsilnější zastoupení. Kroll Babrak dostal za úkol hlídat, zda se nebudou vracet ti dva odešli s gnómem. Kroll se holedbal, že dvojici hravě vyřídí a stoupl si dozadu.

Družiníci vtrhli do rozlehlé místnosti a začali pálit po strážcích. Někteří dozorcí hned padli, jiní se pokusili vytrasit zbraň a vyrazit na útočníky, ale nedoběhli, proto se další dali na útěk do bočních chodeb. Někteří zpanikaření civilisté se v nastalém zmatku také rozprchlí do chodeb, jiní se krčili v koutech. Obur mezi otroky zjevně poznal svého syna, snědého chlapce poněkud divokého zjevu, a hned se k němu vrhl a vzal ho do náruče.

Družiníci postupovali za prchajícími vojáky a stříleli, krom Otakára, který vytáhl svou bombu, položil ji vedle trubek svěrače a zapálil knot. V tu chvíli zpanikařila většina Nurnských. Dwany, Al-Rahem a Malwe nečakali na výbuch, ale dali se na útěk zpět do chodby, kterou přišli. V tom jim zabránila dvojice vracejících se vojáků, které Babrak nejen nezadržel, ale ani nevaroval před jejich příchodem. Naštěstí je dosud neviditelný Dwany překvapil a probodl, než mohli způsobit nějaké potíže.

Výbuch v rozlehlé místnosti naštěstí nezpůsobil žádné ztráty na životech a jen mírně poškodil svěrače, ze kterého vypadly dosud poletující azuriony. Aortálního systému nafoře se však výbuch nijak nedotkl.

“Kurva, když už měníte plán uprostřed boje, tak byste mohli aspoň dávat pozor”, přiběhl k ostatním brunátný Al-Rahem. “Že se nebere ohled na civilisty, budíže, ale když se mi objeví pod nohama bomba bez jakéhokoliv varování, tak je asi někde chyba. A nechápu, proč se s tím nemohlo počkat?”.

“Co jančíš? Možná tam byl zmatek, ale plán byl jasnej”, opáčil Vesta. “Sloup byl určenej k likvidaci a chtěl jsem to provést co nejdřív, protože bomba je nestabilní a někdo by do ní moh ve zmatku kopnout nebo něco. A byls dost daleko, takže od bomby ti vůbec nic nehrozilo, maximálně ti to mohlo sfouknout klobouk”.

“Když mi pár sáhů od nohou doutná něco, co urvalo nohu a křídlo drakovi, tak nemůžu bejt při nejlepší vůli v klidu”, protestoval Al-Rahem. “Ty možná těm svým hračkám bezmezně věříš, ale

mluvilo se o dvoumílovém výbuchu”.

“Taky mám pocit, že byly důležitější věci na práci, než za každou cenu odpálit bombu v nejbližší možné chvíli”, ozval se Dwany. “Třeba chytat nepřátele, než přivedou posily”.

“Odborník alchymista popsal bombu jako účinnou na malé lokality a navíc potencionálně nestabilní, takže byl podle plánu odpálen co nejdřív”, vložil se do hádky Kierke. “V rámci možnosti se bral ohled i na civilisty. Krom toho, Babrak zcela tvrdošíjně tvrdil, že je schopen vyřídít sám ty dva, a měl jasný rozkaz jejich příchod dopředu zřetelně a nahlas ohlásit”.

“Nikdo přece nemohl věřit, že zlikviduju ty dva”, ohradil se kroll. “A proč bych to měl řešit sám, když tam vedle mě stáli dva elfové a vy jste se vraceli od výbuchu?”.

“Pokud řeknu, že něco udělám, tak to prostě udělám. A pokud ne, tak jsem budižničemu a žvanil”, odbil ho Kierke. “A znova opakuju, jsme tu kvůli Frivaé. Každý tu má svůj zájem, Obur i Cindren, ale my máme Frivaé”.

“Nechci bejt kverulant, ale pokud jde v prvé řadě o tuhle slečnu, tak proč tu vyhazujeme trubky, místo abychom se zeptali někoho ze zajatců, kde bychom jí mohli najít?”, podotkl Al-Rahem. “Teď se budem tak modlit, že to třeba tak rychle nebouchne a neseběhnou se sem vojáci, a my budeme mít dost času jí najít”.

“O bezodkladný odpal roury žádal mistr Cindren jménem Trindindolu”, prohlásil Kierke. “Při vši účtě, Cindren ví o bráně a jejím fungování víc, než my všichni dohromady. Odkud čerpáš ty svoje rozumy o dvoumílovejch vejbuších? Od někoho povolanějšího snad?”.

“O dvoumílovým výbuchu mluvil Zarn, moc dobře to víš”, bránil se assuaenec.

“Pokud byl vydán rozkaz odpalovat sloup hned, jak to bude možné, tak jsem ho neslyšel, jinak bych se pokusil mu svou radou zabránit”, ozval se jmenovaný, což hraničníka poněkud zarazilo.

“Já musím přiznat, že jsem také nepostřehl rozkaz o okamžitém odpálení”, přidal se Babrak. “Díky tomu jsme nezabili všechny strážce, tak teď budem hledat Frivaé naháněný vojáky, Zelenou a bohové vědí kým ještě. A doufat, že vypadnem dřív, než to opravdu bouchne”.

“No jsem zvědavěj, kde teď budeme Frivaé hledat”, obrátil se Al-Rahem na vůdce. “Máš nějakej tajnej plán, nebo už se vidíš, jak sedíš u jednoho stolu s elfama a hřeješ se na výsluní jejich pohledů, jak ti slíbil Cindren?”.

“Já bych rád podotkl, že Cindren je tiaré, což znamená služebník řádu Mantra Magne. Vykonavatel jejich vůle”, pustil se do obsáhlého

výkladu Zarn. “Pro Mantra Magne tohle představuje věc, kterou je třeba zničit. Čili pro Cindrena je prioritou zničení tohoto generátoru magie, a to bez váhání i za cenu obětování vlastního života. Myslím, že by váhal, kdyby měl při tom obětovat život Frivaé, ale nevsadil bych si na to, že by mu její přítomnost v něčem zabránila. Možná trochu přeháním, ale chci říct, že pro Cindrena to není otázka volby, on musí dělat tak, jak mu jeho řád velí. Já na rozdíl od Cindrena nesloužím Mantra Magne, ale Nurnské družině, a tak bych radši nedělal to, co se zdá nejlepší Cindrenovi. Cindren moje slova o tom, že to bude strašlivý výbuch, nezpochybnil, všimněte si, a já trvám na tom, že až tohle bouchne, tak jsou dvě míle vzdálenost, na kterou bych odtud chtěl být. Že se to bude hroutit pomalu Cindren sice řekl, ale jaké s tím může mít zkušenosti? Copak už to někdy dělal? Za téhle situace bylo odpálení nálože v prvním momentu, kde se to zdálo možné, naprosto nezodpovědným činem. Naproste spolehnout se na jedinou Cindrenovu větu mi připadá jako naprosto zbytečně podstoupené riziko toho, že všichni zahyneme. A ještě bych dodal, že posezení s radou nemá Cindren co slibovat. Myslím, že ten by nám slíbil cokoliv, abychom udělali, co chtěl on”.

“Dobře, na základě těchto informací o Cindrenovi se věci jevěj jinak”, pokýval hlavou zamyšlený Otakáro. “Mám jedinou otázku. Proč jsme doposud nic z toho my ostatní nevěděli?”.

“Stačilo možná trochu vnímat, co říkám”, opáčil Hadrigern.

“Všiml jsem si pouze, že mezi Zarnem a Cindrenem je jakési napětí, které jsem přičítal nějakým společenským rozdílem, do nichž nejsem zasvěcen”, ozval se vůdce. “Tohle, co tady, Zarne, vyprávíš, slyším poprvé. Já dosud bral Cindrena tak, že nám má pomoci dostat slečnu Frivaé do Trindindolu”.

“Škoda, že nevíme, kde je Frivaé, kde je Amon Súr a Zelena a kde je drak. To by nám umožnilo udělat si přehled o situaci a zkusit těžit z momentu překvapení. Takhle se můžeme dostat do situace, kdy budeme překvapeni my. Doufám že ne mohutnou explozí, která nás dopraví hodně daleko, ale po kouskách”, zavtípkoval Zarn.

“No možná bychom mohli konečně jít honit ty uprchlí strážce”, podotkl Dwany.

Vůdce tedy konečně nařídil pronásledování. Na místě zůstal jen nemocný Worrel, který se sotva vlekl, zraněný Otakáro, Obur zajímavě se nyní spíše o syna a Malwe s Al-Rahemem, aby vyslechli civilisty. Ostatní se v čele s Růžičkou pustili chodbou za uprchlíky. Na dva vojáky narazili po chvíli v chodbě, ale jejich smrt byla dílem okamžiku. Jednoho skolil přesnou ranou Dwany a druhého na

uhel sežehl blesk seslaný Zarnem. Když se družiníci podívali na elfího kouzelníka, kterého dosud neviděli vládnout takovou mocí, sdělil jim, že v blízkosti svěrače doslova přetéká energií, takže jí dokonce musí po troškách pouštět, aby mu nepraskla hlava.

Po dalším postupu chodbou družiníci vběhli do obrovské válcovité prostory, podél které vedla šestisáhová cesta spirálovitě nahoru i dolů. Dole byla hloubka okolo padesáti sáhů, ale nahoru nebyl konec této olbřímí místnosti vidět. Prostorou se rozléhal dupot nohou, a Nurnští zahlédli o dvě otáčky výš několik prchajících strážných. Co bylo nepřijemnější, o další otáčku výš sestupovala o poznání početnější skupina směrem dolů, a mezi těmito vojáky byla odporná obluda. Od pasu nahoru to byl člověk se čtyřma rukama, od pasu dolů plaz. A za příšerou kráčel elf ve zdobené róbě blyštící se ornamenty, nápadně podobný Amon-Súrovi, jehož družiníci viděli v hrobkách, byť nyní v normální velikosti. A vedle něj žena, taktéž v bílém, světélkující podivuhodnou aurou. Vypadali jako svatební pár. A v této ženě družiníci překvapeně poznali Frivaé Gwarditovou.

Vůdce poslal Babraka po posily a nařídil zahájit palbu na blížící se nepřátele. Několik černě oděných vojáků palbu opětovalo, ale ti byli postříleni první, a ostatní se rozběhli dolů k Nurnským. Zarn mocně zakouzíl, skolil několik vojáků a odběhl zpět do chodby. Když se nepřátelé objevili za další otočkou, bylo vidět, že čtyřruká hadí obluda již mezi nimi není.

Po chvíli se opět objevil Babrak s tím, že posily jsou na cestě. O několik otoček výše druzi viděli osamocenou Frivaé, a tak kroll navrhl, že se k ní přemístí kouzlem a zkusí ji zkontaktovat. Vůdce kývl a kroll zmizel.

“Na ně! Chci je živý živý”, zadul ozvěnou křaplavý hlas honosně oděného elfa, a řvoucí nepřátelé naplnění bojovým šilenstvím se s novou vervou rozběhli k Nurnským.

S chodby přichvátal Otakáro a vida situaci, bez rozmýšlení zapálil knot připravené rachejtle a odpálil jí do davu blížících se nepřátel. Kusy těl se rozléty dómem, ale zbylí nepřátelé bez váhání pokračovali v běhu. První se běsnícím vojákům postavil Dwany aby doprál střelcům více času, ale byl doslova zaplaven těly. Útočníci, kteří se již nevešli do změtí těl obklopující hobita, běželi dále a vpadli do střelecké formace dobrodruhů. Malwe padl první ranou, krátce na to Skuld a zoufale se bránil Kierke po chvíli rovněž omdlel po tvrdé ráně do lebky. Jeho nepřítel se z úspěchu neradoval dlouho, neboť vzápětí se mu do břicha zabodl jedový Vestův šíp.

Z hloučku kolem Růžičky zatím létaly na

všechny strany kusy těl a shluk nepřátel kolem něj povážlivě řídí. Celé hobitovo tělo bylo pokryto podlitinami a krvácejícími ranami a po té, co s využitím zbytků sil proklál posledního soupeře, vyčerpáním omdlel. Z Nurnských zbyl na nohou jen zkrvavený Vesta, a něhož se hnali dva vojáci. Jednoho ještě stačil střelit přesnou ranou své kuše, ale druhý se už už chystal k ráně, když hobit odhodil kuši a vzdal se. Voják se nad ním skláněl s napřaženým mečem, když tu v aortálním systému rour došlo k náhlému prudkému výboji a voják strnul. Vesta nezaváhal, rychlým pohybem vytasil dýku a prořízl nekrytému nepříteli krkovicí.

K dramatické situaci se zatím schylovalo v chodbě. Došlo k hádce mezi Cindrenem a Oburem, jelikož trindindolan žádal po trpaslíkovi, aby použil své výbušniny na vyhození svěrače do povětří. Cindren začal být doslova hysterický a dokonce chytil pod krkem malého Čabaje a snažil se Obura vydírat. Málem by došlo k nejhoršímu, kdyby nebyl přítomen Zarn Hadrigern, který se překvapivě, nicméně rezolutně postavil na trpaslíkovu stranu a donutil Cindrena ustoupit.

Mezitím se Babrak objevil o několik pater výš vedle Frivaé. Elfka se však na něj podívala prázdným pohledem, a pak máchla rukou a pronesla zařikání, načež se kroll bezvládně svalil na zem. Náhle se všudypřítomné trubice zableskly výbojem a Frivaé se chytíla za hlavu a klesla na kolena. Babrak cítil, že jeho strnulost opadá, opatrně vstal, došel k elfce a pomohl jí na nohy. Podpíraje ji, vydal se s ní beze slova na cestu k ostatním.

Dole již Zarn, Otakáro a Cindren ošetřovali potlučené dobrodruhy probírající se z bezvědomí. Frivaé byla přivítána s nadšením, přestože elfka samotná působila velmi zmateně a jakoby úplně nevěděla, co se kolem děje. Srdečně se však přivítala s Cindrenem, a díky němu pojala důvěru i v ostatní družiníky a v rychlosti dokonce vyléčila několik nejvážnějších ran.

Vůdce se zeptal Frivaé, co si ona myslí o situaci. “On nás najde”, prohlásila elfka jakoby ve snách. Pak se na chvíli vzbabila a dodala, že Sakratas je s tím hadím netvorem u svěrače, který se zdá poškozen. Měli by tedy využít situace rychle vypadnout. Družina se rozeběhla do jedné z chodeb, do neznáma. Dobrodruzi byli ve zbědovaném stavu, někteří museli být dokonce podpírání, aby byli vůbec schopni chůze.

Postup družiny zastavil Cindren, který prohlásil, že je nutno svěrač zničit. Vůdce nařídil pauzu a vyzval elfy, aby si situaci vyříkali, což bylo ve chvíli, kdy družina hrála o čas, krajně neuvážené. Cindrenovi plály oči, když vyzýval družinu k odpálení svěrače. Zarn oproti tomu trval na tom, že je třeba

odtud co nejrychleji zmizet. Frivaé se přidala na Hadrigernovu stranu, a to přesvědčilo vůdce, aby dal rozkaz k dalšímu pochodu. Vyzval také Frivaé, aby odtud družinu dostala, což elfku zjevně zmátlo, neboť sama nevěděla, kudy ven. Věděla ovšem, že kolem jsou umístěny brány, a tak se vydala k nim v naději, že snad některá bude aktivována.

Po pár marných pokusech a objevení nečinných bran se skutečně objevila jedna aktivní. Cestu pryč z tohoto pekla však bránili onen hadí mutant. Nebylo jiné cesty, než útok. Dwany se neohroženě vrhl vpřed a kolem hlavy mu prolétly šípky družinových střelců, aby se zaryly do svalnaté hrudi obludy. Netvor zařval a mávl čtyřmi pažemi, v nichž svíral smrtící zubaté čepele. Z Dwanyho vystříkla krev, ale neohroženě ťal. Mutant zařval znovu, tentokrát bolestí. Další salva šípů, další vzepětí kouzelníků a další úder hobitovy šavle a netvor v tratolišti své slizké krve padl. Cesta byla volná.

Nad mrtvolou ohydného mutanta se však Cindren znovu nechal slyšet, že je potřeba svěrač odpálit. Vůdce mu proto dal poslední šanci a nařídil vydat elfovi zbylé výbušniny. Pak mu řekl, že za branou bude počítat do pěti set, načež bránu zavře. Cindren souhlasil a řekl, že pokud uspěje a svěrač vybuchne, družina to ucítí. Pak sebral výbušniny a odkváčil do tmy.

Pak náhle dostala záchvat Frivaé. “Miláčku! Všichni zemřeme! Zpátky! Moje lásko!”, volala elfka, mávala rukama a zamířila zpět do chodby. Jorchen nařídil Zarnovi s Worrelem, aby dívku dopravili do brány násilím. Neduživým elfům se ovšem nedařilo bránit se ženu pacifikovat, dokud se nepřidal ještě Jerome a nezatlačil celou trojici do brány. Při vstupu do brány dívka omdlela.

Na druhé straně už Dwany masakroval několik křetů, kteří byli příchozem družiny zjevně nepříjemně překvapeni a nezmohli se ani na obranu. Vedle brány stál gnóm, ale družiníků si nevšímal a pilně nakládal azuriony na rezavý vozík.

Dobrodruzi se rohlédli kolem. Ocitli se v troskách nějakého města z velké části zarostlého pralesem. Počasí tu bylo příjemné a slunečné a jemný větřík čechrál kadeře dobrodruhů.

Vůdce nařídil zaujmout bojové postavení kolem brány, pokud by snad z ní vylezlo něco jiného, než Cindren. Za smluvenou dobu se elf stále nevracel, ale Jorchen se stále nemohl odhodlat k tomu, aby vydal rozkaz k uzavření brány. Náhle z brány vystoupili tři ožehlí a očouzený vojáci, jejichž zastřelení však bylo pro družiníky dílem okamžiku. Pak dal vůdce konečně rozkaz k vyjmutí azurionů a uzavření brány a Zarn navrhl držet za Cindrena minutu ticha.

Nastalé ticho po chvíli přerušilo vrzání elementálova vozíku, který gnóm až po okraj naložil a rozjel se s ním směrem k bráně. Prošel neaktivní branou, a zjevně ho překvapilo, že se ocitl jen na druhé straně. Elementál se chvíli rozhlížel, a nakonec nechal vozík vozíkem a vydal se kamsi do hloubi pralesa.

Družiníci se konečně usadili k odpočinku. Pod některými se doslova podlamovala kolena už o hodnou chvíli dříve a na nohou se drželi doslova silou vůle. Ani Frivaé nebyla v nejlepším stavu, když se probrala z bezvědomí, nedokázala se bez pomoci ani postavit na nohy, ale přesto se neúnavně pustila do léčení ostatních.

Když skončila se svou prací, předal jí Al-Rahem za družinu dar - krabičku šminek uloupených na Burtan Bašově statku patřících předtím patrně Šáří. Elfka byla zjevně potěšena, že má možnost se trochu poupravit. Po krátkém putování s družinou už zdaleka nevypadala jako nevěsta, přestože stále opaleskovala, byť to nyní na slunečním světě nebylo tak patrné.

Kapitola 14. - Návrat do Liscannoru

Zatímco Malwe zpracovával zbytky zásob k obědu, Frivaé se pokusila družiníkům vyloučit, co se vlastně dělo. Brány se kdysi nalézaly na spouště míst světa, ale nyní nejsou většinou funkční. Ty strašlivé chodby plné pableskujících tepen bylo ve skutečnosti Váles Dimoriel, v jehož troskách se usídlil Kalvoerm Sakratas, dlouhověký zrádce elfí rasy. Pak elfka vyprávěla o Zulharadu, Kortosu a en Tolorainu, ale její vyprávění bylo zmatené a neucelené, jak mysl Frivaé přeskakovala od jedné věci k druhé. Říkala, že Zulharad je velká říše rozdělená na několik provincií, a daleko na jihu je hlavní město, sloucí též Zulharad. Zulharad má v úmyslu podmanit si Kortos, ale kortská armáda se právě hotoví k vpádu do Zulharadu, proto probíhá všeobecná mobilizace. A tuto invazi by měl doprovodit samotný Amon-Súr, tedy Sakratas. Ten využije azuriony k nakrmení bhůta, který má vyvolat v Zulharadu zeměřesení a oslabit tamní moc před vpádem kortských. Sakratas to všechno činí proto, že se chce vrátit do en Tolorainu a stát se vládcem a bohem. K tomu účelu se spojil také s Ilandrisem a uměle vytvořil legendu o jejich vzájemném boji.

Sakratas také díky Zeleně věděl o vlčím útoku na Dreblinog a rozhodl se využít příležitosti a jednou provždy zničit vlky, kteří skrze Karabaše sloužili Zulharadským zájmům. Pak unesl ženy a děti z Pukliny, aby měl rukojmí pro případ, že by někteří vlci přežili a znovu se pokoušeli o odpor.

Elfčin výklad místo vyjasnění situace naopak všechno ještě více zašmodrchal, a když se ukázalo, že nic nechápe ani Zarn Hadrigern, který

jediný byl s elfí historií alespoň zběžně obeznámén, přestali se dobrodruzi zabývat se již planými úvahami o smyslu toho všeho a přešli k praktičtějším věcem, to jest, jak se dostat domů. Frivaé se domnívala, že trosky města, v němž se ocitli, jsou Euferialem, jehož polohu znali někteří družiníci ze starých spisků, proto vůdce nařídil vyrazit směrem k severu.

Prodirání pralesem šlo pomalu a často bylo třeba se doslova prosekávat podrostem. Když se navečer družina utábořila, vytáhl vůdce pečlivě zabalený azurion. Již dříve ostatním slíbil, že po opuštění Kortosu ho použije. Bylo v něm kouzlo vyvolávající homunkula v podobě Zeleny, a to ve světle táborového ohně Jorchen vyvolal. Objevila se tam, nahá a krásná, a na příkaz svého stvořitele začala ladně a smyslně tančit před družiníky osvětlena plameny. Družiníci si podávali poslední zbylou láhev kyselého vína a němě zírali na tu podívanou. Jen Frivaé předstírala, že se jí chce spát, a ulehla. Malého Čabaje naopak ještě před představením uložil Obur, ale chlapecek po vyčerpávající cestě pralesem stejně hned usnul.

Celý druhý den se družina plahočila pralesem a jediným osvěžením byl pohled na nahou ženu vytrvale kráčející mezi dobrodruhy. Až třetího dne družiníci zaslechli neomylné tlučení seker do stromů a zamířili po zvuku. Dříve muselo k smrti vyvést, když z pralesa vylezla skupina hrdlořezů doprovázená dvěma ženami, z nichž jedna zářila a druhá byla zcela nahá. Přesto se podařilo s nimi domluvit a ti dobří mužové sdělili Nurnským, že jsou v Kasulu, a poslali družinu po cestě k vesnici jménem Teruba. Dobrodruzi nabádali Kierkeho, aby kouzlo se Zelenou zrušil, ale vůdce okouzlen ladnými křivkami té dámy to rezolutně odmítl, a přistoupil pouze na to, že ji před příchozem do civilizace obleče.

Les začal řídnout a přibývaly známky lidské činnosti, až Nurnští dorazili k dřevěnému plotu s branou hlídanou dvěma ozbrojenci v kasulských barvách. Vojáci chtěli po dobrodruzích jakési povolenky, ale pár zlatek je přesvědčilo, aby nechali skupinu projít. Družiníci však byli důrazně upozorněni, že si ve vsi musí vyřídit povolenky u velitele místní posádky, jinak mohou být kdykoliv zatčeni, protože do těchto míst nemá přístup nikdo nepovolaný. Bylo to proto, že jsou zde rozsáhlé mehajové plantáže, a právě mehaj je hlavním zdrojem bohatství pro kasulskou královskou pokladnici.

Družina po několika mílích skutečně dorazila do vesnice Teruba, kde ji další vojáci odvedli přímo na posádku. Po chvíli handrkování lakotných hrdinů s místním velitelem získali družiníci

za úplatu dvanácti set zlatých povolenky, na nichž byli označeni za ‘průzkumníky’.

Po vyřízení povolenek se Nurnští odebrali do hospody, pouze Al-Rahem šel shánět nějakého zvěrolékaře, jelikož lví kořata, která družinici nesli, byla zjevně nemocná, pelichala jim srst a hnísaly jim oči a uši. Assuaenec skutečně našel jakéhosi špinavého dědu jménem Klemen, který kočky prohlédl, ale pak sdělil, že k řádnému ošetření je potřebuje odnést domů, kde má vše potřebné. Jelikož bydlel na samotě daleko za vesnicí, vyrazil k němu jen Al-Rahem, zatímco ostatní se rozhodli si v hospodě pořádně odpočinout.

Od krčmáře se Nurnští dozvěděli, že po zemětřesení došlo k napadení Maghrebu kšgajci a Kasulem prý proudili zbraně a žoldnéři, ale válka prý už skončila. Vůdce ovšem usoudil, že na poslání družiny nebude mít tato událost žádný vliv.

Během popíjení byl také do družiny přijat elfí ochotník Malwe. Dosud sice táhl s družinou, ale nezdálo se, že by se chtěl stát jejím členem. Až zde v Kasulu, když pominula všechna nebezpečí, se osmělil požádat o členství, což mu ovšem nenápadně cestou na záchodek poradil Otakáro.

Al-Rahem se vrátil až nazítří a měl jen jedno kotě, další uhynula. Mezitím se také rozplynula vykouzlená Zelena, po čemž byl vůdce dosti skleslý a melancholický.

Družinici se hotovili na cestu, když se náhle země znovu zachvěla sérií tří mocných otřesů. Ve vsi vypukla panika a několik budov bylo poškozeno. Nyní se zachmuřila také Frivaé prohlásivši, že Cindren své poslání nejspíš nesplnil. Řekla ostatním, že azuriony ve svěrači měly nakrmit Bal-Bhúta, což je podle elfky praotec všech elementálů. Krmení Bal-Bhúta prý doprovází zemětřesení. Sakratas chtěl tohoto elementála nakrmit a využít ho ke zpusťování Zulharadu, aby usnadnil invazi.

Němělo však smyslu zabývat se dále událostmi v Zulharadu nebo Kortosu, cílem Numských nyní bylo dostat se domů a doprovodit Frivaé do Trindindolu. Vydali se proto na cestu.

Díky koupeným povolenkám se Nurnští bez problémů dostali ze střeženého náhorní planiny a velkopěstírný vzácného mehaje, Chabrukových lánů, do samotného Kasulu. Pak už šla cesta snadno a civilizovanými kraji se družina dostala domů do Liscannoru. Řada nových tváří do družinické visky vstoupila poprvé, a nezdálo se, že by byli stavem vesnice zrovna oslněni. Úřadování starosty Bolbucha se na vsi již začalo podepisovat. Lakomý trpaslík totiž odmítl platit za jakékoliv služby, takže cesty byly neudržované, pokryté bahnem a zarostlé plevelem.

Rybníček na kraji obce se změnil v páchnoucí stoku, které se vyhýbaly i kachny.

Situace nebyla lepší ani v hostinci U hrocha, kde se většina nováčků chtěla ubytovat. Majitelka hostince, Lúniel Čiperová, stará hobitka a dvojnásobná vdova zkruslená svým nešťastným životem, se dávno přestala snažit o zvelebování svého podniku, jenž stejně v širém okolí neměl konkurenci. Její dcera Pamilla se sice snažila hostům vyhovět, ale mrzuté nálady Lúniel se i na ní podepsaly a stařena nebyla ochotna pustit chlap. Zvláště Otakáro byl naprosto zděšen předraženými a nekvalitními službami, ale stejně mu nezbylo, než zaplatit za nocleh ve špinavé komůrce.

Po příjezdu přepadla stísněná nálada také Jorchena. Přestože se domů těšil a během pobytu v Kortosu byl několkrát přesvědčen, že Liscannor již nikdy nespátí, padla na něj nyní povinnost zpravit pozůstalé o nešťastném skonu Gerlloda Moskyta. Naštěstí pro hraničníka družinu přišel přivítat Zoltar Zemikosa, který rychle pochopil, co se stalo, a nabídl Kierkemu doprovod. Spolu se tedy odebrali do Moskytovíc výstavního domu.

Dveře otevřela paní Attrien, vdova po významném starostovi Krochtovi Moskytovi a matka Gerllodova. Při pohledu na bleďého hraničníka, který neměl daleko k mdllobám, ihned pochopila, co se stalo, a zahnalá děti zvědavě se shluknůvši kolem. Pak pozvala dvojici dál a přivolala Lilien, Gerllodovu ženu. Kierke ve stručnosti řekl, co se stalo, ale pak se slova chopil Zoltar. Ozřejmil, jak hrozně ho mrzí ztráta, která Moskytovíc rodinu potkala. Vyzdvihl hrdinství Gerllodovo, jakož i jeho neohroženost a v neposlední řadě své upřímné přátelství se zesnulým. Prohlásil také, že na sebe bere všechny starosti ohledně Gerllodova pohřbu. Pak naznačil Kierkem, že je čas odejít. Rozechvělý hraničník už dávno čekal na příležitost, jak vzít do zaječích, a tak se prkeně rozloučil a zmizel. Zemikosa se ještě dvorně rozloučil s paní Attrien a nechal jí, ať se postará o plačící Lilien, kterou smrt jejího muže těžce zasáhla.

Družinici se pak sešli v hostinci a probírali další plán. Chtěli doprovodit Frivaé až do Trindindolu, ale nebylo jasné, zda budou do přísně střežené země vpuštěni. Povolenku vystavenou Iemarlienem Gwarditem měl u sebe Cindren, který nešťastně zmizel ve Váles Dimoriel, panna Frivaé ovšem pravila, že její přítomnost bude na hranicích stačit a jako doprovod bude družina vpuštěna. Družinici tedy nad žejdlíky piva probírali, co je v tajemné elfí zemi asi čeká.

“Tady Zarn by nám mohl připravit nějaké stručné povídání o jeho domovině”, prohlásil rozjařený Otakáro, který se se svou vrozenou zvědavostí do Trindindolu těšil. “Takovou Rukověť

poutníkovu při cestě do neznáma. Já jsem si třeba zakoupil nové šaty, boty a půltucet fešáckých košil, abych nedělal slečně Frivaé ostudu. Budeme se ubytovávat v hostincích při cestě, dává se obsluze spropitné, je nějaký místní pozdrav, je dobré nakoupit nějakou komoditu na výhodný prodej, čím potěšit místní děti, kde se dají koupit suvenýry? Myslím, že by nás to všechny zajímalo”.

“Za předpokladu, že opravdu trváš na cestě do Trindindolu, ti můžu dát jenom dvě rady”, pravil pomalu Zarn. “Chovej se slušně a chovej se slušně. Možná ti to připadá jako jedna a ta samá rada, ale připadla mi natolik významná, že jsem jí radši řekl hned dvakrát”.

“No to sou mi rady. To je snad jasné, že na návštěvě se chovám slušně”, odfrkl si Vesta. “Já myslel nějaké praktické rady, případně zajímavosti. Kdybyste například zavítali do Bořimska, tak bych zařídil vše potřebné, vybavil bych družinu informacemi, upozornil na pamětihodnosti, postaral se o nocleh a občerstvení, ba co víc, vzal bych všechny na návštěvu naší rodiny”.

“Tak já ti dám, Otakáro, pár rad”, zašklebil se Kierke. “Když se jima budeš řídit, máš úspěch jistý. Za prvé říkej, že k nikomu nepatříš, a že tě tam prskla brána. Muže oslovuj ‘střecu’ a ženy ‘tetka’, děti oslovuj ‘malý ušatý červíku’. Za každé situace buď hodně veselý, a budeš-li smutný, aspoň ceň zuby. A za další, dostaneš-li se do potíží, ptej se na nejbližší algacharské vyslanectví”.

“Ale tak něměli bychom mu dávat vyslovené sebevražedné rady”, zasmál se Hadriger.

“Tak vám děkuju za rady, milí přátelé”, ironicky odpověděl Otakáro. “Myslím však, že se nakonec raději budu chovat podle zásad slušného chování, které obecně platí v civilizovaných krajích, a na případné odlišnosti v etiketě se zeptám slečny Frivaé”.

Nurnští se nakonec dohodli na odjezdu druhý den, což však zhatil Zoltar Zemikosa, který se přišel zeptat, zda nezůstalo něco po Gerllodu Moskytovi, co by se dalo pohřbit místo něj. Věděl dobře, že je zvykem mrtvé družiníky nejprve obrat, proto tušil, že mezi kořistí je i Gerllodův prsten smířícího soudce. Také věděl, že pro ostatní dobordruhy nemá tato věc valnou cenu, a tak nebude mnoho protestů, aby byla pohřbena místo těla, které skončilo kdesi hluboko na dně mořském. Jorchen skutečně dotyčný prsten našel mezi kořistí, kterou družinici uložili do sklepa jeho domu, jelikož se nechtěli se vším tahat do Trindindolu.

Dále se Zoltar vypravil za starostou Bolbuchem, aby zjistil, kdo je vlastně v obci hrobníkem, aby s ním mohl pohřeb domluvit. Starosta seděl v hospodě a popíjel kořalku, na dotaz po

hrobníkovi však pravil, že netuší, kdo by jím mohl být, protože veškeré doklady po minulém starostovi někam založil. Kdosi však naznačil, že hrobníkem byl nějaký kroll, proto byl jako hrobník prozatímně jmenován Babrak. Jak starosta prohlásil, kroll jako kroll. Pak se s novopečeným hrobníkem vydal na hřbitov ukázat mu, kde má kopat. Zemikosa zatím zajel s Kierkem do Nurnu nahlásit Moskytovo úmrtí do pevnosti Agerr a objednat náhrobek.

Druhého dne se konal obřad. Pohřební průvod šel od hostince U hrocha, středobodu obce. V čele kráčel Zemikosa, který nesl malou truhličku s ostatkem zesnulého v podobě prstenu. Následovali ho pozůstalí, a za nimi starosta Bolbuch, liscannořané a dobrodruzi. Dostavili se i dva zástupci Agerské pevnosti, mlčenliví vojáci v parádních uniformách s nablýskanými meči.

Nad hrobem promluvil starosta Bobuch: “Vážení pozůstalí, hrdinové, zástupci armády, i vy ostatní. Loučíme se dnes s naším drahým druhem, ctěným občanem a bývalým starostou, Gerllodem Moskytem. Zesnulý vždy nasazoval vlastní život pro životy ostatních. Zamyslete se, drazí přítomní, kdo to Gerllod Moskyt vlastně byl. Byl to čestný muž, otec, voják Gwendarronské královské armády, zářný příklad gwendarronských občanů a dobrodruh. Nechť vzpomínka na nebožtíka nás živé vede k tomu, abychom byli lepšími a naši potomci následovali jeho světlého příkladu”

Potom Zoltar Zemikosa uložil ostatek do kypré země a pravil: “Buď s bohy, příteli”. A všichni ostatní postupně naházeli na hrob hlínu.

Po tomto smutném obřadu následovalo malé pohoštění U hrocha zajištěné Zoltarem, čehož družinici využili, aby si na památku hrdiného Gerlloda několkrát zhluboka připili.

Kapitola 15. - Trindindol

Druhý den družina konečně vyrazila na cestu na sever do bájného Trindindolu. Doma zůstal jen stále nemocný Worrel Sovák, a také trpaslík Obur odmítl jet s družinou dále, hodlal se porozhlédnout po Nurnu a hledat místo, kde by se mohl usadit. Naopak s družinou vyjel Zarn Hadriger, který dlouho váhal, neboť ač z Trindindolu pochází, má na něj nějaké nepěkné vzpomínky, o kterých ale nechtěl hovořit.

Frivaé cestou konečně přestala zářit, takže už nebyla tak nápadná. Také se jí viditelně zlepšila nálada a dlouze rozprávěla se zvědavým Otakárem, který chtěl vědět o Trindindolu co nejvíc, a také dlouze vyprávěl o své bořimské domovině, ale také s Babrakem, který se elfce pochlubil svým plánem sepsat historii krollů rasy.

Cesta proběhla poklidně, družina zamířila do Smogrilu, hlavního města Almemaru, odkud vedla jediná spojnice do Trindindolu. Frivaé odmítla, že by si družiníci měli ve Smogrilu obstarat potřebné průjezdní dokumenty, podle ní stačila její přítomnost. Ostatně, čekání na dokumenty by se mohlo protáhnout na několik týdnů a stálo by spoustu peněz. Kierke tvrdil, že poplatky jsou nutné k zaplacení pečlivé práce úředníků, ostatní ale byli přesvědčeni spíše o tom, že se jedná o úplatky končící v elfích kapsách.

Smogril byl rušným a přelidněným kosmopolitním centerem, které zjevně díky obchodní cestě bohatlo. Z něj vedla úzká a nerovná silnice směřující k Friuvannen, Stínovým horám tyčícím se na obzoru. Po cestě hrkotalo množství vozů, a dobrodruzi si všimli, že zatímco směrem k Trindindolu jezdí vozy plné, zpátky se vracejí prázdné.

Před hranicí dojeli Nurnští na konec dlouhatánské fronty, ale Frivaé neměla v úmyslu čekat, a tak skupina čekající vozy předjela. Vpředu zastavili družinu elfí vojáci v modrošedých trindindolských barvách, ale Frivaé s nimi promluvila a odběhla do vedlejší budovy obstarad dokumenty. Družiníci byli pečlivě prohledáni, ale pak byli propuštěni dále.

Noc strávila družina v osadě, v podstatě překladišti tovaru. Až sem směli vstoupit cizí obchodníci, zde se jejich zboží překládalo na jiné vozy, které pak pod dohledem trindindolské armády mířily dále do vnitrozemí. A tam zamířili ráno také Nurnští, nyní již po pěkné dlážděné silnici. Byl však přísný zákaz se od silnice vzdálit, na což dohlíželi dva vojáci přiděleni družině jako doprovod.

Když družina překročila hory, dorazila do dalšího překladiště, kde se zboží překládalo na vozy elfích obchodníků. Ti je pak rozváželi dále po zemi. Frivaé opět odešla cosi zařídit, a druzi zatím dostali přísný zákaz vzdalovat se od vozu, na což dohlíželo několik vojáků. V této osadě už nevládl takový ruch a zmatek, jako v předchozí, a tak Nurnští seděli u svého vozu a pozorovali, jak sedění trpaslíci a hobiti pod dohledem svých elfích pánů překládali těžký náklad z jedného vozu na jině.

Nakonec se elfka vrátila s povolením k průjezdu a družina vyjela dále. Ještě dvakrát Nurnští nocovali v táborech vybraných vojáků doprovodu, kde se za nehorázné peníze mohli najíst. Naštěstí pro lakotné kapsy dobrodruhů Frivaé prohlásila, že za družinu platí ona.

Třetího dne zničeho nic skončil všudypřítomný les a dobrodruzi před sebou spatřili město, vedle kterého se leskla vodní plocha Máwe di Trindin, Jezera slavičího zpěvu. Zanedlouho vjela družina mezi budovy. Město bylo skutečně veliké, ale

byly na něm jasně patrné stopy války. Přes svou velikost nebylo město nijak rušné, byly vidět pracující čtyři hobiti a trpaslíků udržující město, a rozmlouvající zachmuřené elfy, kteří si cizince prohlíželi nepřátelskými pohledy.

Frivaé pozvala družiníky k sobě domů, do honosného domu obklopeného zahradou v lepší čtvrti, kterou dokonce obepínala vnitřní hradba. Družinu zastavili dva strašní doprovázení prkným komorníkem, který ale pookřál a dokonce uronil slzu, když z vozu vystoupila Frivaé. Ta se hned ptala po svém otci, a přitom komorníkova tvář opět zvážněla. Elfka tedy zamířila k otci a o družinu se mělo postarat hobiti služebnictvo.

Stará hobitka přidělila Nurnským pokoje a také jim prozradila, že Iemarlien Gwardit na tom není zdravotně vůbec dobře a už vůbec nevychází z domu. Pak přišel komorník a oznámil, že pan Gwardit by dobrodruhy rád uvítal. Ti se tedy umyli, převlékli a navoněli přinesenými elfími vůněmi.

Pak byla družina uvedena do velkého přijímacího sálu, kde již seděl Iemarlien Gwardit. Za těch několik měsíců jakoby zestárl o mnoho let. Nyní vypadal více mrtvý než živý, pokožku měl bledou jako křída a bílé vlasy nahrazovala rostoucí pleš. Vzhledem k jeho stavu byl rozhovor krátký. Iemarlien přivítal dobrodruhy a poděkoval jim za splnění úkolu, načež vyslechl stručně shrnuté celé výpravy podané Zarnem, který neopoměl vyzdvihnout statečnou oběť Cindrenovu.

Pak vyzval Iemarlien Nurnské, aby dnes oslavili návrat Frivaé hostinou, na vážné věci prý bude čas zítra. Na to komorník odvedl vyčerpaného elfa do jeho komnat a druzi osaměli s Frivaé. Ta pokynula komorníkovi, a vzápětí začali livrejovaní hobiti nosit na stůl nepřehledné množství všemožných lahůdek. Hostina sestávala s elfích jídel, tedy zejména ovoce, rozmanitých druhů masa, velkého množství omáček a samozřejmě místních vyhlášených sýrů. A pochopitelně nechybělo ani elfí víno.

Při hostině Frivaé vysvětlila dobrodruhům, jak funguje ona známá trindindolská rada. Ta sestává ze dvou komor, pětičlenné rady vyšší, nazvané Mea Torba, a sedmnáctičlenné rady nižší zvané Tea Torba. Členy Mea Torby jsou nejvyšší velitel armády, hrdina války proti algacharským kmenům a zastánce menšinové myšlenky otevřít Trindindol světu Gerim Felhan, univerzitní mistr magických směrů Alik Zabringemu, nejvyšší představená řádu Mantra Magne Ierianna Marte, nejvyšší soudce Tardik Zefimar a správce financí a představený Nadace pro rozvoj a podporu elfských komunit Ern Grigerin. Tea Torba je shromáždění, v němž jsou zastoupeni dva členové

řádu Mantra Magne, dva členové soudního dvora, tři členové armádních složek, dva členové kongregace cechů, dva zástupci městské stráže, dva zástupci Trindindolské university, vyslanec Komisariátu, zástupce Nadace pro rozvoj a podporu elfských komunit a potom dva zástupci dělných menšin, tedy jeden hobit a jeden trpaslík. A členem Tea Torby je též Iemarlien Gwardit.

Pak Frivaé prohlásila, že družina musí radě podat svědectví o událostech, které se na jihu odehrály, neboť radu to bude velmi zajímat. Ona sama bude muset vysvětlení podat též, takže výslech družiníků domluví. Dobrodruzi se začali dohadovat, jak takový elfí výslech bude asi vypadat. Strach padl hlavně na Jorchena Kierkeho, který místní poměry a elfí způsoby znal. Nicméně po dobrém jídle a několika sklenkách siného aromatického vína Nurnští přijali informaci o výslechu více méně v poklidu. Na závěr večera pozvala Frivaé dobrodruhy ještě do salónku na šálek mehaje a pokoušení z dýmky.

Druhý den odešla Frivaé podat vysvětlení, jak elfové označují výslech. Družiníkům bylo nařízeno neopouštět Gwarditův dům a jakékoli přání řešit skrze komorníka. Ten také kolem jedenácté Nurnské požádal, aby byli tak laskavi a vyrazili podat vysvětlení. Na dvoře již čekala eskorta tvořená čtyřmi plně ozbrojenými vojáky, kteří seřadili dobrodruhy do dvojstupu, a pak je vedli do pověstného Paláce spravedlnosti, majestátně se tyčícího k obloze.

Nurnští byli odvedeni dovnitř a zavřeni do kulaté místnosti s výhledem na město. V místnosti byly jen čtyři židle, takže většina společenstva musela stát. Elfové nechali družiníky dlouho osamocené čekat, takže atmosféra byla napjatá a dokonce i Otakáro ztichl.

Konečně se otevřely dveře a do místnosti vstoupil elf. “Vítám vás, pánové”, prohlásil hlasem, ze kterého mrazilo v zádech. “Mé jméno je Frai Lervel a náš úřad si žádá informace, které máte”. Pak ukázal na Zarna Hadrigerna a odvedl ho pryč.

Po nějaké době se úředník vrátil, a odvedl s sebou Jorchena. Pak Al-Rahema, a pak další a další družiníky. Nikdo z odevedených se nevracel, což ještě zvýšilo stísněnou atmosféru.

Zarn byl veden chodbami plnými spěchajících úředníků věnujících se své práci, až do kanceláře se dvěma židlemi a stolem. Frai Lervel prohodil s Hadrigernem pár zdvořilostních frází, a pak mu navrhl, aby podstoupil zobrazení. Zarn tuto proceduru znal, nikoli nadarmo byl synem komisaře. Jednalo se o projekci jeho myšlenek a prožitků přímo do hlavy příslušného chliě, který pak informace zhodnotil. Taková projekce poskytla vyšetřovatelům

daleko lepší podklady než jakýkoli výslech. Zarn si nebyl jist, co všechno je možné z jeho mysli vyčíst a jak se na to budou chliě dívat. Na druhou stranu si byl jist tím, co by ho čekalo, pokud by odmítl, proto souhlasil.

“Moudré rozhodnutí”, pokýval hlavou Lervel.

“Mohu se ještě zeptat, co je s Iemarlienem Gwarditem?”, dovolil si Zarn otázku. Z úředníkovy výrazu ihned poznal, že málem překročil neviditelnou hranici, zpoza níž by nebylo návratu.

“Iemarlien Gwardit je v péči lékařů”, odvětil po chvíli Lervel. “Nikdo tu není nesmrtelný, měl byste si to zapamatovat”, přidal elf nenápadnou výhrůžku. Pak nechal Hadrigerna odvést k zobrazení a vydal se pro dalšího vyslýchaného.

Jorchen Kierke byl bledý jako stěna a trásl se mu kolena. Frai Lervel člověkem pohrdal, ale díky své letité praxi poznal, že tenhle ptáček řekne cokoliv, když se zvolí správný přístup. S hranou vlídnosti se ho tedy začal ptát na události, které se na jihu odehrály, zejména pak na Cindrena a Sakratase. Vystrašený hraničník nebyl schopen vykótkat ze sebe delší proslovy, a tak odpovídal jen stručně. Když mu elf navrhl, aby podstoupil zobrazení, zděsil se ještě víc. Samotné slovo zobrazení ho děsilo a jeho hlavou se honily nejružnější temné myšlenky. Lervel ho ujistil, že to nebude bolet, ale neznělo to příliš přesvědčivě. Jorchen se však ještě více než zobrazení děsil myšlenky, že by nevyhověl elfovi, navíc elfovi tak vysoce postavenému, a proto souhlasil.

Lervel se zradoval a tleskl, načež do místnosti vstoupil mlčenlivý muž v kutaně. Výraz na jeho tváři se ani jednou nezměnil, když vedl hraničníka o šest pater níž, kde už nebyli žádní úředníci, jen hrobové ticho a přítmí. Tam byl Jorchen zaveden do malé kobky se dvěma židlemi. Právě když usedal, zaslechl něčí zoufalý křik. Chliě usedl na druhou židli a ledovým hlasem poprvé promluvil. Upozornil hraničníka, že se musí úplně uvolnit, jinak by mohly nastat problémy. Jorchen byl napjatý jako struna a bylo mu jasné, že uvolnit se v této situaci se mu nepodaří. Avšak to už se mu elf zadíval do očí a na Kierkeho padla únava. Uvědomil si ještě, že bolestivé kvílení ustalo, ale pak se mu zavřela víčka a on usnul.

Jorchen netušil, jak dlouho se v tranzu nacházel, ale po probuzení mu chliě poděkoval a odvedl ho zpět do horních pater do místnosti, kde už čekal Zarn. Ten se tvářil spokojeně. Zobrazení dopadlo navýsost dobře. Tak dobře, že se po něm setkal s dalším úředníkem a dostal nabídku, aby pomohl zpracovat zprávu o cestě Nurnských a situaci na jihu. Byla to možnost získat dobře placené a

prestižní místo v trindindolské správě, což Hadrigern rád přijal.

Zatím Levrel předvedl Al-Rahema. Assuaenec rázně odmítl zobrazení, načež elf přestal předstírat laskavé způsoby a pustil se do tvrdého výsledchu, který mistrně ovládal. Pokud vyslýchaný nehodlal spolupracovat, nebylo třeba si brát žádné servítky a zakrývat své pohrdání. Stejně nakonec vždycky každý řekl vše, co věděl. A nebylo ani třeba uchylovat se k násilí.

Zpocený Al-Rahem se byl po náročném výsledchu taktéž odveden k ostatním, a postupně prodělali úspěch všichni. Většina dobrodruhů podstoupila zobrazení, kromě assuaence jej odmítl jen elf Malwe, který byl také podroben standardnímu výsledchu. Pak dostali Nurnští povolení odejít a vojáci je doprovodili zpět do Gwarditova domu.

Cestou družinu opustil Zarn, který jako místní elf měl povoleno pohybovat se po městě. Rozhodl se učinit ve svém životě další důležitý krok, a sice navštívit rodinu. Byl přijat nejprve chladně, ale když vyjevil své činy a pochlubil se svým novým místem ve státní správě, odpustil mu otec dřívější hříchy a přijal ho zpět do rodiny. V radostné náladě se elf odebral za svými druhy do Gwarditova domu.

Tam vyjevil Zarn přání ukázat ostatním členům družiny město a pochlubit se trindindolskou architekturou. Požádal tedy Frivaé, zda by mu nepomohla jakožto průvodkyně městem. Doprovázení elfkou se pak družiníci vydali na procházku po městských pamětihodnostech, podívali se například k jezeru Máwe di Trindin nebo si prohlédli imponantní panorama slovutné magické university.

Frivaé během prohlídky seznámila Nurnské s trindindolskou historií. Vyprávěla jim o tom, že podle dávných legend přežil Trindindol jako jedno z mála míst zkázu en Tolorainu a stal se jednou z elfích enkláv v novém světě. Nastaly boje o přežití s ostatními rasami a během staletí elfové znovu dokázali zprovoznit několik zbylých bran a spojit se se svými vzdálenými příbuznými. Elfové také v podzemí pod Trindindolem objevili dávné plány na sestavení posilovače magie, ale jeho použití se nevyplatilo. Došlo k výbuchu a spojení mezi elfími městy bylo znovu přerušeno, tentokrát nadobro. Výbuch navíc zničil velkou část města a mnoho elfů zemřelo, k tomu vysál magii z okolí, a ta nefungovala, takže elfové se nebyli schopni bránit a Trindindol padl. Elfové se rozutekli do okolí, dlouhá léta živořili a bojovali o přežití.

Roztroušené elfy sjednotil až legendární Zenafin Zabringenu, velký mág a vůdce, pod jehož vedením elfové znovu dobyli Trindindol a pustili se do jeho obnovy. Zenafin opravil zesilovač magie, který elfům značně pomohl, mimo jiné díky němu za

jediný den vyrostl kolem města hustý hvozd. Ani Zenafin však nedokázal využívat zesilovač bezchybně, a tak ho jednoho dne při čarování pohltila magická energie a on zmizel. Od té doby bylo zakázáno stroj používat.

To byly legendy, pozůstatky příběhů, které se odehrály před staletími. Pak elfka přešla ve svém vyprávění k nejnovějším událostem, především k nenadálému útoku skřetů roku 1057. Hordy skřetů se tehdy vyhnuly přímo z brány a napadly město. Došlo ke krutému boji, kdy každou část města ovládala jiná strana. Skřeti zaútočili také z hor, ale ke štěstí elfů nebyli dobře organizováni a řada tlup se místo útoku věnovala rabování na venkově. Velitelem skřetích hord byl jistý Hur-šak, skřetí obr, který měl pobočníka vládnoucího nevidanou magickou mocí. Ten také zhatil mnoho elfích pokusů o protiútok.

Nakonec Gerim Felhan, vrchní velitel armády, usoudil, že síla elfů na nepřátele nestačí, a rozhodl proto najmout žoldnéře v blízkém Almemaru a Hamilkaru. Když tyto posily dorazily, udeřily na skřety znovou silou, Hur-šak padl a zbytek skřetů se rozprchl. Hrdinný Alik Zabringenu se utkal ve strašlivém souboji s náčelníkovým pobočníkem, ale podlehl, přešel o ruku a byl těžce popálen. Jeho nepřítel však nemohl zvrátit vítězství elfů, a tak prchl branou.

Někteří žoldnéři pak sami začali rabovat elfí trosky a hrozil nový boj elfů proti lidem, ale velitel lidských vojáků, Horazyb Krubka, se dokázal postarat o pořádek. Žoldnéřské vojsko odtáhlo, ale bylo domluveno obnovení obchodu s Hamilkarem a Almemarem. Následně byla vybudována obchodní stezka a překladisté a Trindindol se částečně otevřel světu, což trvá do dnešních dnů. Tím Frivaé své dlouhé vyprávění ukončila.

Večer Hadrigern pozval dobrodruhy do studenské taverny, v níž na studiích trávil čas s přáteli u vína. Elf tvrdil, že se jedná o příjemnou tavernu plnou studentů diskutujících na vážná témata. Po příchodu Nurnských však atmosféra v lokále příliš uvolněná nebyla, a Zarnovi dalo velkou práci přesvědčit personál, aby družiníci byli vůbec vpuštěni a mohli zasednout v nejzazším rohu, kde v tichosti pozorování nepřátelskými pohledy přítomných elfů vypili sklenku předraženého vína.

Silné aromatické víno stouplo do hlavy Otakárovi, který nevydržel napjatou atmosféru, vyskočil na stůl a začal na celé kolo křičet: “Ať žije Nurnská družina. Pozdravte Jorchena Kierkeho, hrdinu Trindindolu”. Elfové hobitovu snahu zjevně neocenili. Nepřátelské pohledy se staly ještě nepřátelštějšími a Zarn urychleně vyvedl dobrodruhy z lokálu.

Zarn pak zavedl své soudruhy k Hadrigernovic domu a obchodu se zrcadly, který jeho rodina vlastní. Na obchodu se zrcadly je založeno celé jejich bohatství. Otakáro neváhal a jedno zrcadlo hned zakoupil, že ho pošle do Bořimska jako dar otci. Hned se také se Zarnem pustil do vyjednávání, že by mohl brát zrcadla ve velkém a se ziskem je prodávat doma v Bořimsku.

Družina se zatím přemístila do přístavu, kolem kterého se rozkládala hobití čtvrť. Rozdíl v architektuře byl hned zjevný, domy byly nižší a prostší, ale narozdíl od stísněné atmosféry v centru města tady panoval čilý ruch, ulicemi se rozhléhal hobití smích a z oken krčm zněl zpěv odhrovaček.

“Teda kamarádi”, prohlásil na zpáteční cestě kroll Babrak, “tady je všechno velký, čistý a lehce zašlý. Připadá mi to jako slavná stárnoucí herečka. Dělá hrozně moc, aby byla krásná a veselá jako zamlada, ale už to prostě nestačí. Sama to cejtí, tak je v tom i smutnej tón”.

“Teda musím říct že jsi to vystihl dokonale, máš pozorovací talent. Klobouk dolů”, uznal Otakáro.

“No, já jsem, pravda, z Trindindolu trochu přešlejší”, pravil smutně Jorchen. “Neco strašného se tady muselo stát. Všechno je krásný a čistý, to jo, ale cejtím z toho prýštit takovej smutek, takovej nějaký nevyčírenej”.

Pak už dobrodruzi zamířili zpět do Gwarditova domu, kde byla připravena opět honosná elfí večeře, po které se Frivaé osobně postarala o vyplacení odměny. Mezi družiníky na chvíli zavítal i Iemarlien Gwardit, který vypadal stále hůř a hůř. Po jeho odchodu sdělila Frivaé družiníkům, že její otec nebyl schopen smířit se se stářím a bojoval proti němu nepovolenými magickými prostředky. Proto se ona také vydala na cesty hledat lék. Řekla, že se jí o tom špatně hovoří. Nurnským z toho bylo zřejmé, že starý elf boj se stářím nevyhrál. Frivaé dále řekla, že její otec je sice členem Tea Torby, ale dlouho nebude. Jeho nepřátelé o jeho činech zřejmě vědí a postarají se o to, pokud je smrt nepředěžene. Členství v radě není dědičné a postavení rodiny se nebude zlepšovat, tomu jistí elfové zabrání. Nálada elfky ten večer byla dosti melancholická.

Druhý den dobrodruzi navštívili ještě místní trh, a pak už se rozloučili s Frivaé, Iemarliem a také se Zarnem Hadrigernem, a s doprovodem vojáků zajištěným elfkou vyrazili na cestu domů. Na almemarské hranici Nurnští zanechali vojáky a pokračovali dále, k dalekému Liscannoru.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*